

КЕЙ ХЪДСЪН АЛЪН

Превод от английски: Верка Филева, 1995

chitanka.info

I

Рейчъл Лорънс едва закара колата си на паркинга пред своята къща, която се намиреше близо до един малък град в Северна Каролина.

Нямаше да бъде тук, ако Дан бе още жив. Но той беше мъртъв от десет месеца.

Рейчъл потисна спомена. Най-сетне трябваше да остави миналото на мира. Сега всеки ден за нея беше едно ново начало. В момента обаче беше нощ и Рейчъл се усещаше напрегната и страшно уморена.

Изненадана, тя се втренчи в непознатия стар черен корвет, който бе спрял пред къщата. Кому принадлежеше колата? С чувство на печал тя си спомни, че мисис Клиъри, притежателката на къщата, в която се намиреше жилището на Рейчъл, бе починала.

Няколко дни след смъртта на старата дама неин роднина бе позвънил от Аризона. Стюарт Клиъри, чаровен млад мъж, я увери, че няма да прекратява договора за наем с нея. Радва се, че тя е в къщата и ще се грижи за нея, но изказа съмнение дали ще може да намери и друг наемател за освободения етаж.

Навярно бе успял. Новият наемател изглежда се е нанесъл, докато Рейчъл беше две седмици при сестра си и зет си в Ню Йорк.

Рейчъл загрижено погледна племенницата си, която се бе сгушила на седалката и здраво спеше. Как можа да се съгласи да вземе със себе си Даяна. Едва беше успяла да се справи със собствените си проблеми, а сега на главата ѝ беше не само племенницата, но и боксерът Мак.

Рейчъл се усмихна. В действителност той нямаше да ѝ създава прекалено много проблеми, защото тя се погаждаше с Даяна по-добре, отколкото нейната майка. Самата Рейчъл беше с осем години по-голяма от Даяна и се чувстваше по-скоро като нейна сестра, отколкото леля.

Евелин не можеше да се справя с Даяна и я наричаше трудна и затворена, затова Рейчъл се съгласи да вземе Даяна със себе си, докато Евелин и мъжът ѝ — Родни бяха на почивка.

Рейчъл въздъхна отново. Защо все още седеше в колата и се взираше в нощта? „Аз съм много изморена, за да помръдна и един пръст“ — установи тя. Против волята си, тя се захвана да буди Даяна и кучето, за да могат да влязат вкъщи.

— Даяна — каза тя тихо и докосна племенницата си нежно по рамото. — Даяна, скъпа, ние сме си вкъщи.

Даяна трепна неволно и отвори очи.

— Изморена съм — промърмори тя.

— Зная, но не можем да останем в колата. Утре ще спиш, докогато поискаш.

Рейчъл си спомни с досада, че тя самата утре рано трябва да бъде в работилницата.

Тя се радваше, че отново ще работи. Сигурно и Луис щеше да ѝ се зарадва. Луис бе работил за Дан и бе единствената опора на Рейчъл, когато Дан беше болен и накрая почина. Изведнъж ѝ стана студено. Да ръководи работилницата ѝ костваше сили и нерви. Но работилницата бе разположена на удобно място. Когато имаха трудности с колите си, при тях идваха и хората от града, и преминаващи туристи.

Боксерът откъсна Рейчъл от мислите ѝ. Той се прозина, протегна се и започна да скимти.

— Какво му е? — попита Рейчъл и погледна голямото животно.

— Сигурно трябва да излезе навън.

— Отново? Нали вече спирахме.

— Той има малък пикочен мехур. Щом ти създаваме толкова много работа, ти можеше да не ни вземаш със себе си — измърмори Даяна и се прозя.

— С това ще се справим — каза Рейчъл спокойно. Тя беше сигурна, че Даяна е искала да остане сама вкъщи, докато родителите ѝ пътуваха, а не да идва с нея.

— Ще отведа Мак в градината — предложи Рейчъл и посегна през седалката за повода. — Не искаш ли да влезем през задния вход в къщата?

Даяна промърмори нещо неразбрано, но изглеждаше съгласна.

— Вземи си само дамската чанта. Останалият багаж ще пренесем утре — каза Рейчъл.

Даяна кимна безмълвно и слезе от колата.

Преди Рейчъл да успее да реагира Мак се изтръгна, скочи през седалката и заряза собственичката си.

— О, не — изстена Рейчъл и наблюдаваше как той профуча през предната градина, за да вирне крак до един розов храст. Рейчъл бързаше след него да го хване. Мак очевидно беше доволен, че дългото неудобно пътуване беше свършило и искаше да се навилнее.

Рейчъл се огледа за племенницата, когато боксерът изхвърча на улицата.

— Извикай го обратно!

— Мак! Тук — изкрещя Даяна. След това пъкна два пръста в устата си и извири пронизително.

— За Бога, не толкова високо! — изсъска Рейчъл. — Ще събудиш новия наемател!

Но беше вече късно. За свое неудоволствие Рейчъл забеляза, че в приземния етаж лампите светнаха.

Добре че Мак най-накрая се върна. Рейчъл го улови за каишката, даде кучето на Даяна и й посочи задния вход на къщата. Самата тя се върна още веднъж до колата, за да вземе чантата си.

По пътя към дома хвърли поглед на осветените прозорци. На прозореца на всекидневната пердето бе вдигнато. Ясно се очертаваше фигурата, който се взираше в градината. Той беше едър, тялото му почти запълваше целия прозорец.

Рейчъл се поколеба дали да поздрави новия съсед или да се направи, че не го е видяла. Във всеки случай според нея това не беше добро начало.

Изведнъж чу шум от градината зад къщата.

Рейчъл изтича през градинската врата, зад която бяха изчезнали Даяна и кучето.

Вратата зееше отворена и Рейчъл изстена отново, когато в тъмнината успя да различи кълбо от човешки и кучешки крака.

— Добре ли си? — попита тя тихо, когато стигна до Даяна и Мак.

Даяна изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заплаче, но успя да се овладее.

— Вече всичко е наред. Препънах се на стълбата. Аз не зная защо трябваше да се качваме в тъмнината по задната стълба.

— Съжалявам — отговори Рейчъл. — Нямах представа, че осветлението не работи — вече се питаше дали не беше грешка, че беше взела Даяна при себе си. — Наистина ли си добре? — попита тя още веднъж и помогна на момичето да се изправи.

— Да, добре съм. Аз вече мога да внимавам за себе си, макар че моите родители не го вярват — след това изтича нагоре по старата дървена стълба, трополейки с каубойските си ботуши.

Рейчъл се престори, че не чу предизвикателната забележка, хвана нашияника на Мак и последва племенницата си. Когато тя и Даяна се отпуснаха най-после на старото морскосиньо канапе, въздъхна облекчено. Имаше чувството, че не усеща никакъв мускул, че не може да стане и да отиде до леглото. Очите ѝ се затваряха и без да разбере тя заспа. На другия край на канапето и Даяна се унесе в сън. Мак погледна колебливо ту едната, ту другата. После легна пред Даяна на земята и също затвори очи.

Алън Максвел стоеше все още във всекидневната и разглеждаше втрещено тавана над себе си. „Този проклет Стюарт Клиъри“ — си мислеше ядосано и прекара ръка по гъстата си черна коса. Стюарт го подмами тук! Той му бе обещал, че това е най-подходящото място за него. Така бе изглеждало, но само до тази нощ.

Алън се огледа в уютната си стая и заразглежда любимите мебели, който бе превозил през половината страна. След това си помисли за работилницата в мазата.

Алън не работеше, за да печели пари, защото ги имаше повече от достатъчно. Той правеше китари, защото това му доставяше удоволствие. Че е добър специалист се разпространи бързо в професионалните кръгове и той не можеше да се отърве от поръчки.

Алън отдавна се оглеждаше за спокойно местенце, в което да може да се оттегли, когато Стюарт му предложи току-що наследената си къща. Алън веднага се съгласи.

Климатът тук беше мек и не много влажен — точно подходящите условия за съхраняване на дървото, с което той работеше.

Къщата, която Стюарт бе наследил, беше достатъчно голяма. Имаше една малка предна градина, в която Алън бе посадил любимите си рози. Стюарт го предупреди, че има един недостатък — жената, която живееше на горния етаж. Но тя, така беше обяснил, е тиха вдовица, която се грижи сама за препитанието си.

Алън изфуча възмутен. Тиха вдовица! Жената, която беше видял под светлината на уличната лампа, беше руса, млада и много хубава.

Внезапно той трепна. И откъде тази жена вече знаеше неговото име, още повече неговия прякор — Макс. Не я ли чу току-що да го вика?

— По дяволите вдовицата! — изруга той разстроено.

Толкова дълго търси такава идеална къща и нямаше да се отдалечи нито сантиметър, след като бе складираше своето дърво и инструментите си. Стюарт ще трябва да се погрижи за жената, ако възникнат някакви проблеми.

Алън въздъхна, когато си спомни какво най-много го беше ядосало: жената не беше сама, тя бе довела приятеля си. Това съвсем не подходеше на бедна отчаяна жена, каквато Стюарт я беше описал.

Алън се опита да се отърси от мислите. Утре искаше да започне нова китара и не можеше да си позволи никакво отклонение от работата си. Отново легна в леглото и се опита да заспи, но още дълго пред очите му беше лицето на русата млада жена.

Рейчъл скочи уплашено, когато усети по лицето си нещо влажно и лепкаво. Един момент тя се поколеба дали да отвори очи. Когато най-сетне си наложи да го стори, видя главата на Мак. Кучето беше сложило предни лапи върху канапето и я гледаше. Рейчъл си избърса бързо лицето, но не можа да попречи на Мак отново да я оближе.

Сънена погледна часовника. „Шест часа сутринта“ — промърмори тя. Дали наистина кучето отново иска да излезе навън.

Против волята си Рейчъл се събуди и се надигна от канапето. Тя се беше схванала, всеки мускул я болеше. Един поглед върху Даяна ѝ показа, че момичето спи дълбоко: „Щастливка“ — помисли си завистливо.

Мак я погледна очаквателно.

След безуспешен опит да събуди Даяна, за да я накара да си легне в леглото, Рейчъл поведе Мак за нашийника по задната стълба.

Най-сетне беше в своята част от градината. Освободи Мак от нашийника. „Така, тук не може нищо повече да се случи“ — си мислеше Рейчъл. Тъкмо искаше да си отдъхне, когато видя, че Мак бе забелязал една котка и веднага се спусна да я гони. Рейчъл се вкамени. Котаракът прескочи оградата и отиде в другата градина. Мак го последва без колебание.

Като бърз влак без контрол той профуча през алеите и изтръгна розови храсти от земята. „Откога тук има рози“ — премина през главата на Рейчъл, след което тя насочи вниманието си отново към кучето.

— Мак! — изкрещя с всичка сила. — Мак! Ела тук! Изтича след него към вратата, която водеше в другата част на градината. Тъкмо когато беше на вратата, котаракът реши да побегне отново в половината на Рейчъл и отново прескочи оградата. Мак този път беше достатъчно хитър да използва вратата, при което подкоси краката на Рейчъл. Но кучето закъсня: котаракът се беше вече покатерил на една голяма ела. Рейчъл гледаше безпомощно сцената, докато лежеше на тревата: котаракът на дървото и разгневеният Мак, който напразно тичаше в кръг около елата.

„Това не може да бъде! С какво заслужих всичко това?“

Алън беше тъкмо под душа. Той още не беше закусил и обикновено не беше сговорчив, преди да е изпил чаша кафе. Когато спря водата, той трепна. Някой не викаше ли отново неговото име? Объркан, той изчака още един момент и се чудеше дали наистина няма халюцинации. Не го ли вземаше някой на подбив?

Той се послуша и действително чу как някой вика: „Макс! Ела тук!“

Отчаяният вик идеше от градината. Алън грабна бързо една хавлиена кърпа, уви я около хълбоците си и изтича до задната врата на жилището си.

Когато видя русата жена от предната нощ пред розовите си храсти, той спря за момент озадачен. Веднага забеляза, че неговите рози изглеждаха така, сякаш някой бе минал по тях с розокосачка.

Алън забрави, че беше почти гол, бос и че изобщо не познаваше тази жена. Гневът му растеше.

— Дай ми сили! — Рейчъл простена и не забеляза, че Алън се спусна към нея.

Погледът ѝ бе все още прикован на розовия храст. Бодлите не можаха да изплашат Мак. Величественият храст беше изпомачкан.

— Какво, по дяволите, се е случило тук?

Рейчъл трепна. Невярваща, тя се втренчи в мъжа, който стоеше пред нея. Той не носеше нищо, освен една кърпа за баня. И тази кърпа повече подчертаваше неговото тяло, отколкото да го прикрива. Рейчъл разходи поглед по мъжа нагоре и надолу, докато осъзна какво прави, и усети, че кръвта нахлува в главата ѝ. Той също я гледаше изпитателно и изглеждаше така лют, като че ли искаше веднага да я удуши.

Рейчъл облиза с език устните си.

— Съжалявам за розите на жена ви — каза тя, запъвайки се, и в същия момент се ядоса, че не може да овладее гласа си.

— Това не са розите на моята жена — възрази остро мъжът, — а са мои рози.

— Ваши? — попита тя невярващо, защото мъжът пред нея не изглеждаше така, че да прекарва времето си в отглеждане на рози.

— Да, мои — повтори той. — Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но нямам жена! — очите му искряха. — Как се случи това? И защо ревете името ми тук отвън като луда?

— Вашето име? Аз изобщо не го зная. Аз исках...

— Слушайте! — прекъсна я той. — Първо идвате през нощта и тропате с каубоя си, без да се интересувате, че бихте могли да пречите някому, а сега ви намирам между моите изпотъпкани цветя. Или вие сте безсрамна и безцеремонна, или напълно сте загубила разума си!

Рейчъл усети как се надига гняв у нея. Не тя, а този гол мъж беше изцяло превъртял. Тя изобщо не го беше викала. А неговите рози не тя беше повредила!

— Сега, да не би да онемяхте? — попита той саркастично. — Изобщо какво правите в градината ми? Допускам, че вие сте наемателката на горния етаж. Какво говоря? Вие съвсем не сте вдовицата, за която Стюарт ми разказа. Вие сте разбрала, че тя не е тук и се промъкнахте с един мъж, Господ знае защо, нали?

Преди той да се обърне, тя му удари с всичка сила една плесница. Нейният гняв се изля върху му.

— Аз съм вдовицата! — рязко каза Рейчъл. — Жилището е мое, и ако искам мога да си вкарам горе кон и да направя състезание. Не зная какво си въобразявате, по дяволите, но вие сте наел само долното жилище, мистър! И така, престанете да ми казвате какво трябва да правя! Разбрахте ли ме?

Рейчъл се обърна яростно, но Алън я хвана за рамото и я спря.

— Не бързайте — заповяда той. — Така не може! Аз наех жилището, защото ме увериха, че моята съседка е много тиха жена и нейното присъствие не се усеща.

— Тогава щракнете с пръсти, може пък да изчезна — отговори тя сърдито и се опита да се освободи от ръката му. — По дяволите, вие очевидно вярвате, че можете да си правите каквото поискате. Аз имам също така право да живея тук, както и вие, дори може би повече.

Като отговор на хапливата ѝ забележка той още по-здраво притисна рамото ѝ с ръка.

— Освободете ме незабавно! — заповяда Рейчъл и най-сетне ѝ се отдаде възможност да се отскубне.

Сърцето ѝ биеше като лудо. „Какво си въобразява този? Той е брутален и нагъл. Преди всичко обаче извънредно атрактивен“ — ѝ премина внезапно през главата, но тя бързо потисна тази мисъл.

— Ще ви пусна вече — процеди през зъби мъжът. — Но не си мислете, че с това случаят е приключен. На мен ми е безразлично какво ще правите с вашия състезателен кон, но тук ми бе обещано спокойствие и аз ще си го осигуря! Ще позвъня на собственика и тогава ще трябва бързо да си потърсите друго жилище.

Рейчъл го гледаше със зяпнала уста. Този мъж не би разговарял така безнаказано с нея, ако Дан беше още жив. „Ако Дан беше още жив“ — повтори Рейчъл. Трябваше да престане най-сетне да живее в миналото.

Рейчъл сви устни. Тя научи много през времето без Дан. Няма да се огъне пред този непознат, макар навярно да се беше държала малко импулсивно. Той не можеше да я сплаши, дори и Дан да не стоеше зад нея. Но от друга страна тя не знаеше къде трябва да отиде, ако я предупредяха. А тя не познаваше наемодателя.

Рейчъл погледна мъжа недружелюбно, но се опита да му обясни:

— Правете каквото искате, мистър, но ако ми бяхте дал време, щях да ви обясня, че кучето повреди вашите рози. А аз съм тук, само защото се опитах да го спра.

— Така ли? — отвърна той колебливо. — По-скоро бих се обзаложил, че вие тичахте след вашия любовник — мъжът плъзна погледа си по измачканата ѝ дреха и несресана коса. — Той навярно ви е избягал?

Рейчъл сви юмруци. Безмълвно се обърна и затръшна с цялата си сила градинската врата след себе си. Когато влезе в жилището си, видя, че Даяна гледаше навън през прозореца. Нещастният Мак седеше до нея.

— О, ти вече си станала? — забеляза Рейчъл.

Даяна кимна.

— Чух Мак да скимти на вратата. И тогава ви видях в градината — очите ѝ святкаха. — Мъжът с кърпата изглеждаше наистина бесен. Мак му е накъсал цветята, нали?

Рейчъл стисна зъби и кимна с мрачно изражение на лицето.

— Виждаш ли, лельо Рейчъл — каза Даяна, — ти можеше да откажеш, когато мама те помоли да ни вземеш.

— Е, какво, това не е чак толкова лошо — отговори Рейчъл и се опита да се засмее.

Тя не спомена, че навярно ще загуби жилището заради поведението на Мак. Трескаво размишляваше как да оправи тази нещастна история с розите.

— Типът изглежда супер, не мислиш ли?

— Хм? — отвърна Рейчъл, потънала в мисли.

— Нямаше ли и ти едно дразнещо усещане в областта на стомаха, когато го видя?

Изненадана, Рейчъл погледна племенницата си. Даяна имаше право: беше едно странно щипещо чувство. Но то се дължеше на гнева ѝ! Тя погледна Даяна с ядосан поглед и поклати глава.

Алън стоеше още в градината си и размишляваше. Навярно той се показва много невъздържан. Не можеше да си обясни откъде тя знаеше името му — най-вероятно от Стюарт, но у нея имаше огън. Беше страшно хубава! Навярно няма да бъде чак толкова лоша съседка.

Студеният бриз го накара да настръхне и чак сега осъзна, че беше само с една хавлиена кърпа. Нищо чудно, че жената го бе взела за луд. Алън хвърли поглед на повредените розови храсти и тръгна бавно към своето жилище.

Рейчъл стоеше до племенницата си и видя как мъжът изчезна в жилището си. Даяна я гледаше втренчено.

— А сега какво ще правиш?

— Ще подменя храстите — каза тя повече на себе си, отколкото на племенницата си.

Рейчъл не разполагаше в момента с много пари за излишни разходи, но растенията не можеха да са много скъпи. Новият наемател сигурно ги беше купил в града от мистър Хемптън, който притежаваше единствената градина разсадник. Но как беше името на мъжа? Рейчъл си спомни за една забележка от негова страна, че тя го е повикала, но това не ѝ помогна много.

Името сигурно беше написано на пощенската му кутия! А ако не, мистър Хемптън сигурно би си спомнил непознатия, който бе закупил толкова много цветя.

— Да, ще ги подменя — повтори Рейчъл, като сложи ръка върху рамото на Даяна. — И сама ще ги засадя. Ела, легни си още малко. Трябва да тръгвам сега за работилницата.

— Аз съм радостна, че не трябва да излизам по това време — обясняваше Даяна, без да ѝ предложи помощ при засаждане на растенията. — А съм и много уморена. До скоро — каза тя ѝ тръгна към стаята си.

Рейчъл я наблюдаваше как минава с кучето през коридора към стаята за гости, след което тя самата влезе в банята. Какъв късмет, че не трябваше да дели банята с другия наемател. Картината с едрия полугол мъж изплува пред очите ѝ. Наистина беше атрактивен. Тя се опита бързо да потисне тази мисъл. Най-сетне беше стъпила на собствените си крака и в момента не желаше никакъв мъж в живота си, пък бил той и атрактивен.

Рейчъл се съблече и застана под душа. Даяна и тя бяха пътували без междинна спирка от Ню Йорк, за да спестят разноските за мотел. А сега трябваше да даде спестените пари за розови храсти. Тъкмо за рози!

Рейчъл се изсуши с една поовехтяла хавлия и отиде в стаята, за да си облече работния комбинезон. Така трябваше, защото бързо щеше да се измърси с масло, грес и мръсотия, докато сменят с Луис гуми или докато работят над някой двигател. Рейчъл никога не беше вярвала, че ще може да върши такива работи, докато научи, че човек в нужда развива неочаквани способности. За пръв път в живота си имаше чувството, че тя самата определя съдбата си.

Рейчъл беше радостна, че след смъртта на мъжа си можеше да се опре на тази работа, защото това ѝ помагаше поне през деня да забрави болката. Но нощите бяха кошмарни. В началото тя се чувстваше така зле и самотна, че често не можеше да спи.

Когато Рейчъл се облече, нахлупи една стара бейзболна шапка над русата си коса и напусна къщата, като хвърли още един поглед към стаята на Даяна. На пощенската кутия на съседа ѝ имаше малка табелка с името му и Рейчъл се надяваше, че мистър Хемптън ще си спомни за непознатия.

Тя вдигна рамене, отиде към стария форд, хвърли чантата си небрежно върху задната седалка, качи се и подкара.

Алън чу стъпки по стълбата и отиде до прозореца. Повдигна предпазливо пердето и погледна крадешком навън. Обикновено не беше в стила му да шпионира другите хора, но сега не можа да се сдържи.

Той дойде тъкмо навреме, за да види един мъж в комбинезон и с бейзболна шапка на главата да тръгва с форд. Ядосан на самия себе си, Алън изруга. Какво означаваше това? Ни най-малко не го интересуваше дали е мъж или жена? Защо изобщо размишляваше над това? Може би защото тя му харесва? „Глупости“ — измърмори той намръщено. До гуша са му дошли жените. Алън искаше да се концентрира над своята работа.

Когато Рейчъл зави към входа на работилницата, тя видя Луис, наведен над мотора на стария линкълн на мистър Пратс. Той не я погледна — очевидно беше съсредоточен в работата си.

Рейчъл слезе от колата и затвори безшумно вратата. След това се запъти към Луис.

— Един момент — каза той, все още, без да поглежда към нея.

Рейчъл погледна с обич неговото слабо лице. „Къде ли щях да бъда сега, ако не беше Луис“ — размишляваше тя.

— Не си губете само времето — Рейчъл се опита да имитира гласа на мистър Пратс.

Но не можа да го подведе. Той се обърна и без малко да си удари главата в двигателя.

— Здравей, Рейчъл! Колко е хубаво, че си отново тук! — неговите тъмни очи светнаха.

— Как беше отпуската?

Рейчъл се усмихна.

— Страхотно — отговори тя, — но е хубаво да си бъда отново вкъщи. Между другото, аз имам двама гости за известно време: племенницата ми и, не се смей — нейният боксер Мак.

— Как се е удало на Евелин да ти натресе и двамата? — попита Луис.

Рейчъл вдигна рамене.

— Родни и тя искаха да си починат и мислеха да оставят Даяна сама в Ню Йорк, но аз я взех със себе си.

— Не мога да ви упрекна. Човек никога не знае какво ще измисли Даяна в следващия момент.

— Луис, сега не започвай и ти. Говориш също като нейните родители. Даяна е момиче, което става жена и сега прави първите опити за самостоятелност. Тя не е чудовище.

— Е, добре — измести Луис темата. — Но аз на твоё място бих опитал колкото се може по-скоро да се освободя от нея. Ти трябва да помислиш и за себе си.

— Не се тревожи за мен — отговори Рейчъл. — Освен това Даяна е моята единствена племенница. И аз я обичам.

— Да, но самият Дан не можа да се оправи с нея. А момичето се нуждае от здрава ръка.

— Луис, Даяна е почти голяма! Тя не се нуждае повече от наставник.

Луис вдигна рамене и й намигна:

— Както кажете, шефе! — след това се обърна, за да довърши колата.

II

Мислите на Рейчъл се отклониха към миналото.

На осемнадесет години тя се запозна с Дан. Това беше любов от пръв поглед. След половин година се ожениха. И тогава се започна.

Рейчъл затвори очи. Ако изобщо съществуваше любов, то тогава Дан я беше обичал страшно много. Всичко би могло да бъде страшно хубаво, но със своята ревност Дан често я беше довеждал до отчаяние. Скоро Рейчъл се превърна в затворник в собствената си къща.

И днес тя чува неговия раздразнителен глас, който я пита: „Къде беше днес на обяд, Рейчъл? Защо не беше вкъщи? С кого излиза? Какво правиш през времето, когато не си с мен?“

А когато Рейчъл му отговаряше, че тя няма да издържи по-дълго и заплашваше да го напусне, той се извиняваше екзалтирано и обещаващо да се откаже от безсмисленото си поведение. След това ѝ купуваше цветя и подаръци. А в нощите, изпълнени със страст, те забравяха своите недоразумения.

Рейчъл опита всичко, за да потръгне бракът им, но накрая тя помоли Дан за развод, макар че не знаеше как ще живее без него. След това той се разболя. Отначало Рейчъл мислеше, че само се преструва, за да я привърже към себе си, но после узна ужасната истина: Дан щеше да умре. А сметките за лечението и медикаментите бяха големи.

Затова Рейчъл бе започнала да помага на Луис в работилницата. Вече беше забелязала, че Дан бе живял доста над възможностите си, за да може да ѝ предложи един хубав, приятен живот. Работилницата беше близо до банкрута. И още по-лошо: Рейчъл видя в счетоводните книги, че Дан е надписвал сметките за услуги, които никога не са били извършвани на някои клиенти — преди всичко на по-възрастни жени, които сляпо са му вярвали.

Рейчъл поговори за това с Луис. Механикът бе също така шокиран, както и Рейчъл. След това те двамата в течение на месеци бяха изравнявали предпазливо сметките, при което обясняваха на някои клиенти, че от недоглеждане са били оцетени.

Рейчъл не можеше нито да осъжда, нито да напусне Дан. Всичко, което той бе направил, бе от любов към нея. След това го загуби.

Тя потрепери. Енергично отхвърли мрачните си мисли.

— Как върви бизнесът? — попита Рейчъл и пъкна немирните си къдрици под шапката.

— Има много повече работа отпреди — отговори Луис. — Новият магистрален път започва да се усеща. Последната седмица бях принуден да взема младия Ейвъри Нютон временно, за да свърша всичко. Той трябва всеки момент да се появи.

— Навярно си му казал, че се касае за временна работа? — попита Рейчъл. Щеше да ѝ е жал, ако момчето си създадеше грешна представа за постоянна работа, която тя не можеше да му предложи.

— Той знае това. Просто иска да понатрупа малко опит, за да има на друго място по-добри шансове, когато неговото семейство се измести следващия юли. Аз му казах, че той непременно ще получи препоръки оттук.

— Добре — отговори Рейчъл облекчено. — Обади ли се вече мистър Нордел?

Мистър Нордел имаше транспортно предприятие и Рейчъл и Луис се надяваха, че тяхната работилница ще получи поръчка за поддръжка на транспортните му средства.

— Все още не, но той изглежда още не е решил. Надявам се на най-доброто.

— Чудесно. А впрочем, когато дойде Ейвъри след малко, можеш ли да ме заместиш за известно време? Трябва да отида до градината разсадник, за да взема нещо. Към един ще се върна обратно.

— Искаш да засадиш градина и да ни снабдяваш с пресни зеленчуци?

— Всъщност не. Може да бъде салата от розови листенца.

Луис се обърна и я погледна неразбиращо. Рейчъл се усмихна.

— Аз имам нов съсед в приземния етаж, а Мак — боксерът на Даяна, вече успя да изтръгне розовите му храсти.

Луис кимна:

— Наемателя го познавам — Алън Максвел. Той бе докарал своя шевролет корвет за преглед. Изглежда мило момче и е съвсем луд по колата си. Имал я от години — каза Луис.

— Не го намирам за нищо особено — промърмори Рейчъл.

— Хайде, Рейчъл, ти знаеш колко е скъпа колата. Това е истинско бижу.

Рейчъл се усмихна смутено.

— Аз зная, но нямам предвид колата.

Луис се засмя.

— Аха, значи ти си го срещнала и не го харесваш, така ли?

— Ти трябваше да го видиш, когато откри, че неговите рози бяха изпогазени. Беше ужасно кисел.

Рейчъл се засмя и разказа на Луис за срещата си с Алън Максвел.

— Дай му шанс — каза Луис, когато тя свърши. — Обзалагам се, че той също ще ти хареса, когато го опознаеш по-отблизо. Хората казват, че е много мълчалив, но не съм чувал нищо лошо за него.

— Ще видим — отговори Рейчъл. — Ето идва Ейвъри. Тъкмо ще се преоблека и тръгвам.

Рейчъл махна на механика за довиждане. Отиде в съблекалнята, облече джинси и тениска, обу сандали и отпътува.

В разсадника действително си спомниха за Алън и за розите, който бе купил. Рейчъл обясни, че иска да има точно същите. След това тя намести предпазливо растенията в колата, в която имаше още багаж от пътуването. Старият форд бе безнадеждно претоварен, но тя успя да обърне внимателно колата към къщи.

Пристигайки там, Рейчъл първо пренесе багажа в жилището си. Един поглед в стаята на Даяна ѝ показа, че момичето все още спи. Мак почиваше върху килимчето пред леглото. Той вдигна глава, но остана да лежи мързеливо. Рейчъл се усмихна и напусна стаята на пръсти.

Малко след това почука на вратата на Алън Максвел. Когато той не се обади, отиде до задната врата и почука на вратата към мазата. Чу да бръмчи електрически трион. Отново никакъв отговор. Рейчъл се поколеба малко, след което, свивайки рамене, отнесе растенията в градината на Алън.

Беше тежка работа да се изкопаят повредените храсти и да се подменят с нови, но на Рейчъл, която бе свикнала да работи яко, не ѝ беше трудно. „Когато имам повече време, аз също ще си оправя градината“ — си каза тя.

С половин ухото Рейчъл долови, че шумът от триона бе заглъхнал, но продължи да работи. Тя искаше да свърши колкото се може по-бързо.

Когато тъкмо бе коленичила пред един от новите храсти, за да притъпче с ръце земята около него, тя чу как се отвори вратата на мазата. Погледна през рамо и видя да приближава Алън.

Бързо отмести храста, но в бързината забрави, че работните ѝ ръкавици имаха голяма дупка точно на дланите. Един трън се заби дълбоко в дланта ѝ.

— Ох! — прошепна тя.

Бързо махна ръкавицата и започна да изследва раната. Гласът на Алън я откъсна от това занимание.

— Какво правите тук?

Рейчъл се опита да остане спокойна. Тя погледна към него и седна на земята. След това се овладя, доколкото можеше, и отговори:

— Както виждате, подменям вашите растения. Ходих в разсадника и докарах нови. Ще се опитам да ги сложа на мястото, където са били предишните.

Алън бе твърдо решен изобщо да не разговаря повече с тази жена, но не му беше възможно, след като тя се опитваше да оправи всичко отново. Алън разглеждаше лицето ѝ, косата ѝ, ясните ѝ очи и пълните ѝ устни. Не му убягнаха и другите закръглениости на тялото ѝ. Тесните джинси се впираха възбуждащо около хълбоците ѝ, а под тениската се очертаваха ясно гърдите ѝ. Всичко, което видя, ускоряваше пулса му.

Алън плъзна погледа си отново по лицето ѝ и пое дълбоко дъх. Той вече беше направил грешка и затова бе получил плесница! В никакъв случай не искаше да повтори нетактичността си.

— Но вие не трябва да ми подменяте растенията — каза той с внезапно мек глас. — Освен това няколко от тях човек може да спаси.

— Аз се чувствам отговорна за щетите — обясняваше сковано Рейчъл. — Кучето, което изпотъпка цветята, ми е на гости.

— Разбирам — отвърна Алън. Той клекна до Рейчъл в тревата. — Вие сте се наранила — каза той и взе ръката ѝ в своята, за да разгледа раната.

Рейчъл искаше да издърпа обратно ръката си, но не можа. Тя беше като омагьосана от сините очи на Алън. Той погали внимателно с пръст драскотината.

— Боли ли ви?

Рейчъл поклати глава, макар че убоденото място тупаше.

— Как се казвате? — попита той тихо.

— Рейчъл — отвърна тя, изненадана, че реагираше с такова вълнение. Един момент нейният поглед се плъзна по лицето му, по неговата гъста коса, по неговото тяло. — Рейчъл Лорънс — добави тя автоматично.

— Вие сте много красива — каза той неочаквано тихо.

Преди Рейчъл да реагира, той целуна предпазливо дланта ѝ. Този жест беше необикновено възбуждащ и Рейчъл сега се чувстваше още по-неспособна да издърпа ръката си.

След това Алън протегна другата си ръка и предпазливо извади иглите за коса от кока ѝ, от които се освободиха игриви къдрици. Косата падаше много под раменете на Рейчъл и обграждаше красивото ѝ лице.

— Така изглежда по-добре — промърмори Алън и изтри едно мръсно петно по бузата на Рейчъл, преди неговите пръсти да се плъзнат по-надолу и да погалят устните ѝ.

Рейчъл потрепери и се освободи със силно дръпване от Алън.

— Не ме докосвайте!

Тя скочи бързо, изтупа с две ръце пръстта от джинсите си и изчезна в къщата, без да се обърне.

Алън гледаше втренчено след нея, изненадан от импулсивната ѝ реакция. Но какво бе очаквал? Той всъщност нищо не искаше от тази жена, от тази „отчаяна“ вдовица. Освен това знаеше, че вече има мъж в нейния живот поне от последната нощ. И някак не можеше да си представи, че са играли някаква игра.

Алън чу как се затвори врата, след което погледна към розовите храсти. Рейчъл бе положила голямо усилие да оправи отново щетите. По-добре беше да се погрижи за розите, отколкото за тази жена. С въздишка взе лопатата, която Рейчъл бе оставила, и се залови да довърши работата.

Когато Рейчъл вече бе в жилището си, заключи вратата, бързо отиде към прозореца и надникна навън, любопитна какво щеше да прави Алън. Тя бе изненадана, че той продължи да работи. „Е, добре! Тогава не е необходимо аз да го правя“ — си каза тя. Със сигурност бе допринесла да се оправи работата.

Отсега нататък тя ще отбягва Алън Максвел! Макар и да беше така невероятно привлекателен! Рейчъл отпъди последната мисъл от

главата си. Какво ѝ ставаше? Този безсрамен мъж наистина беше последният, с когото тя искаше да си има работа.

— Лельо Рейчъл!...

Рейчъл трепна изплашено. Тя съвсем беше забравила, че Даяна е тук. Надяваше се нейната племенница да не бе видяла нищо от това, което се случи в градината.

— Добро утро. Кога стана? — попита тя, колкото бе възможно най-невинно.

Даяна се засмя.

— Тъкмо навреме, за да те видя в розовата градина. Навярно тук няма да бъде така скучно!

Рейчъл почувства, как дъхът ѝ спира, но веднага след това се овладя. Даяна я провокираше и Рейчъл не искаше да попадне в същия капан, както правеше постоянно сестра ѝ Евелин.

— Засадох новите рози, нищо повече — каза тя.

Даяна отиде до прозореца и погледна навън.

— Сега той довърши твоята работа — уточни сухо тя.

Рейчъл кимна.

— Какво ще правим с обяда? — попита тя. — Или за теб сега е време за закуска?

Даяна поклати глава.

— Аз съм страшно гладна. Намирам, че типът наистина е от класа.

Рейчъл измърмори нещо неразбрано и отиде в кухнята, за да направи омлет със сирене и да свари кафе, докато Даяна остана като закована на прозореца.

— Яденето е готово — извести Рейчъл най-сетне и сложи чиниите и приборите върху малката маса във всекидневната.

Като забеляза, че Даяна не се маха от прозореца, тя отиде до нея и сложи ръка върху рамото ѝ:

— Ела да ядем, Дай.

— Виж само играта на мускулите, лельо Рейчъл — каза Даяна възхитена. — Това наистина е мъж.

— Яденето ти ще изстине. Идвай.

Докато Даяна отиваше към масата, Рейчъл хвърли поглед навън в градината, където мъжът работеше все още под жаркото слънце. Той бе съблякъл ризата си и Рейчъл забеляза колко беше права Даяна със

забележката си за неговите мускули. Един странен трепет премина през тялото ѝ.

Без желание откъсна поглед от Алън Максвел и седна на масата до Даяна.

III

Рейчъл беше радостна, че след яденето ще отиде отново в работилницата. Сега се нуждаеше от усилен физическа работа, за да се разтовари от напрежението, което се бе натрупало в нея. По време на храненето си мислеше за Алън и неговата съблазнителна поява.

Тя се опитваше да си обясни защо се бе оставила да я гали. За това имаше извинение: все още беше изморена от дългото пътуване, защото беше спала по-малко от шест часа. Алън бе използвал просто моментната ѝ слабост.

Когато най-сетне паркира колата в двора на работилницата, тя бе решена да не мисли повече за Алън Максвел. Луис тъкмо сменяше свещите на една кола. Когато видя Рейчъл, той ѝ се усмихна.

— Здравей — каза тя. — Как върви?

— А, върви, върви — отговори той. — Още ли си в отпуск или искаш да работиш?

Рейчъл се усмихна.

— Аз съм тук, за да работя. Какво предстои?

Луис посочи с глава в посока на една сива кола, която стоеше на станок за поправка на коли.

— Трябва да ѝ се сменят задните гуми.

Рейчъл кимна, след което отиде до пулта за писане, за да прочете работната поръчка. След това влезе в умивалнята и си облече комбинезона. Когато си вдигна косата пред огледалото, забеляза нежно листче от роза, което се бе закачило в къдриците ѝ. Рейчъл направи гримаса, но отново започна да мисли за срещата с Алън в градината.

Той беше казал, че е красива. С рязко движение на ръката тя си наложи шапката. „Ще се махна от пътя на този мъж!“ — се закле Рейчъл.

Алън Максвел не намери спокойствие, докато не посади всички нови храсти и не ги напои. С доволна усмивка той разглеждаше

работата си, след което се прибра вътре.

Усилената работа му подейства добре. Сега той ще вземе душ, ще отиде в работилницата си и ще се концентрира върху същинската си работа.

Докато Алън се суетеше, в главата му се появи образът на млада, хубава, руса жена — той го пропъди отново и се облече.

Малко по-късно стоеше по джинси и тениска в работилницата си. Помещението беше идеално за него, Стюарт не бе преувеличил. Инструментите на Алън лежаха подредени върху голяма етажерка, която той сам си беше направил. По другите етажерки върху стените лежеше дървото, което му бе необходимо за китарите.

Алън отиде до работния тезгях и взе предпазливо в ръка парчетата розово дърво, което бе слепил за гръб на нов инструмент. Той провери слепването, боята и жилките на дървото. „Ще стане майсторско произведение!“ Алън си сложи работната престилка. След това се захвана да шлифа с фина шкурка парчето дърво до желаната дебелина.

Алън се опита да се концентрира върху своята работа, но непрекъснато пред очите му беше русата жена от горния етаж и той напредваше по-бавно от друг път. Най-накрая спря, за да огледа дървото, защото колкото по-тънко беше то, толкова по-чувствително ставаше. Скоро трябваше да достигне оптималната дебелина. Отново се залови за работа, но вече съвсем предпазливо.

Внезапно загърмя силна рок музика из къщата. За Алън този шум беше така неочакван, като че ли до него бяха произвели изстрел. Без да иска, мина с шкурката напречно по дървото. Втренчи се в гърба на китарата — беше я развалил! Драскотините ще може да отстрани с голямо усилие, без да отнема от дебелината на дъното, което бе много важно за звученето.

Безпомощен гняв се надигна у него. Алън скочи и излетя от работилницата си. Естествено — музиката идваше от жилището над него.

Ако видеше Рейчъл, щеше да я убие! Гневен, той удари с юмрук по вратата. Сърдито стисна зъби и обмисляше какво да каже на тази персона. Макар тя да нямаше представа, че той се нуждаеше за своята работа от тишина и концентрация, това съвсем не беше причина да чуе тази проклета рок музика!

Шумът беше толкова голям, че тя не чуваше хлопането му. Алън се наведе напред и надникна през прозореца на входната врата. Успя да различи силуета на Рейчъл. Тя се движеше лудо, вероятно танцуваше. Отново удари по вратата, този път по-силно.

— Рейчъл! — извика той.

Музиката беше също така внезапно спряна, както и бе пусната, но Рейчъл не отвори вратата.

Алън почука и извика още един път, но в жилището нищо не помръдна. Той се върна отново в работилницата си. Стюарт му бе обещал тишина и спокойствие. И той бе „получил“ и двете: или вдовицата трябваше да си върви, или той!

Беше вече много късно, когато Рейчъл най-сетне си тръгна от автоработилницата към къщи. По време на пътуването почувства колко беше уморена и пребита. Сега тя имаше само едно желание — да вземе гореща вана и да легне да спи.

Когато паркира колата пред къщата си и забърза да влезе, видя с ъгъла на очите си, че вратата на жилището на Алън Максвел бе отворена. Без да обръща внимание на съседа си, тя продължи.

— Един момент — извика Алън. — Искам да говоря с вас!

Рейчъл спря и се завъртя към него.

— За какво? — попита тя озадачено.

Не искаше повече да си спомня сцената в градината. Тя не желаше да има нищо повече с този мъж.

— Не се правете на невинна! — рязко каза той и се изкачи след нея по стълбата. — Вие знаете, че днес следобед исках да разговарям с вас. Вие ме чухте.

Рейчъл го погледна втренчено. За какво говореше? Тя забеляза, че очите му странно блестяха.

— Аз наистина нямам представа какво имате предвид — отговори тя дотолкова спокойно, доколкото можеше.

— Имам предвид, че днес следобед бяхте надула до дупка проклетата си рок музика! Произвеждам китари и заради проклетата музика почти съсипах едно скъпоценно парче дърво!

Рейчъл поклати изненадано глава.

— Аз днес не си бях вкъщи, мистър Максвел. И не съм слушала рок музика.

Внезапно се досети: Даяна трябва да е била!

Преди да може да даде някакво обяснение, той я прекъсна:

— Аз ви видях да танцувате, и съм сигурен, че вие чухте моето хлопане.

Рейчъл се усмихна неволно. И така, той бе шпионирал през матовото стъкло и сигурно я беше объркал с Даяна.

— Това никак не е весело! — Алън не й даде време да изясни недоразумението. — Стюарт ми каза, че сте тиха вдовица, чието присъствие почти не се забелязва. Това беше долнопробна лъжа! Аз не мога да работя на спокойствие, когато вие горе тичате в силна възбуда, слушате рок музика, а нощем тропате по стълбата с любовника си! Ако още веднъж ме предизвикате, тогава ще трябва един от нас да се изнесе, и това ще бъдете вие, независимо какви претексти ще намерите!

Един миг Рейчъл го гледаше в пълно недоумение. Какво си въобразяваше той? И какво има предвид под претексти? Навярно приятелят му бе разказал колко малко плащаше за жилището.

Тя искаше да разкаже на Алън за Даяна, но сега реши друго. По дяволите, не дължеше на този човек никакво обяснение! А тя нямаше ли да се оплаче от неговите прикрити заплахи! Ако Стюарт Клиъри искаше да я захвърли заради приятеля си, тогава щеше да я види отново като решителна противничка в съда, която няма да се остави така бързо да бъде победена.

Рейчъл изгледа Алън студено.

— Какъв ви е проблемът, мистър Максвел? Нараних вашето мъжко „аз“ ли, защото не се хвърлих върху ви веднага? Не е ли това истинската причина, поради която така се вълнувате?

След това тя се отдръпна.

Преди обаче да извади ключа си, усети, че някой я хвана за рамото и я дръпва. Видя сините очи на Алън да искрят. Той наведе глава и доближи лице до нейното. След това притисна устните си плътно върху нейните и я привлече към себе си.

Рейчъл онемя и затрепери с цялото си тяло. Никога досега в живота ѝ мъж не бе имал толкова огромно влияние над нея. Не беше само насилствената прегръдка, която я плашеше, а и едно неопределено чувство в нея, което я завладяваше все по-силно. Така внезапно, както я бе уловил, така и внезапно я пусна. Той отстъпи крачка назад.

— Вие все пак „се хвърлихте“ върху мен — забеляза той самодоволно, пъхна ръце в джобовете на панталона си и слезе по стълбите в своето жилище.

Рейчъл искаше да го наругае, да му каже колко го мрази заради това, което току-що бе направил. Но беше много късно. Той бе затворил вратата след себе си.

По някое време осъзна, че стоеше все още на стълбата пред вратата на жилището си. С треперещи пръсти измъкна ключа и отвори вратата.

Когато вече беше в жилището си и се почувства по-сигурна, пое облекчено въздух. Ако искаше да бъде искрена, трябваше да си признае, че целувката на Алън в действителност ѝ беше приятна. Но нямаше смисъл да мисли повече за това.

Рейчъл се усмихна пресилено, когато влезе в стаята на Даяна. Племенницата ѝ вече беше в леглото и четеше едно списание. Мак лежеше пред леглото ѝ.

— Здравей — поздрави Рейчъл. — Добре ли си, скъпа?

Даяна я погледна.

— Да. Само дето тук е малко скучно.

Рейчъл кимна виновно и размишляваше дали да не казва нищо на племенницата си за музиката. Отиде до Даяна и седна на края на леглото.

— Дай, пускала ли си днес радиото?

В очите на Даяна внезапно се появи предизвикателна искра.

— Да, защо? Не биваше ли? Затворничка ли съм?

— Естествено не, скъпа, ти знаеш това. Само искам да те помоля да не пускаш много силно музиката. Нашият съсед, когото ти намираш за страхотен, беше дяволски бесен, че е бил смутен от шума при работата си.

Това беше точно забележката, която Даяна бе очаквала. Тя искаше да спори и Рейчъл ѝ даде добър повод за това.

— Щом преча, по-добре да си вървя! Аз и без това не исках да идвам тук. Още утре рано сутринта си събирам нещата!

Рейчъл постави ръка върху рамото на Даяна.

— Даяна, ти преувеличаваш — въздъхна Рейчъл. — Аз мога да разбера, че не ти харесва да бъдеш тук против волята си, но това е само за две седмици. Почакай, на теб дори ще ти хареса. В някой от следващите дни ще отидем на езерото.

— Не става дума за тези две седмици! — извика Даяна отчаяно. — Ти просто не разбираш! Мама и татко не ми вярват и ти се остави да те натоварят да ми бъдеш куче пазач.

— Даяна, аз те разбирам, но ти трябва да знаеш, че твоята майка се грижи за теб. Затова тя винаги се опитва да те предпази от всичко. Тя е правила преди грешки, както всички ние. Тя иска да те предпази от такива грешки. Скоро ще пораснеш и ще можеш да вършиш каквото си искаш. Само имай още малко търпение!

— Но аз не искам да имам търпение! Ти нямаш представа колко ужасно е всичко това. Искам да си отида вкъщи. Остави ме да си отида! Тогава ще успея да покажа на родителите си, че мога да внимавам сама за себе си.

Рейчъл усети, че получи ужасно главоболие. Тя не се чувстваше добре в ролята на наставник, но не можеше и два пусне момичето само да отиде в Ню Йорк. Бе дала дума на Евелин.

— Съжалявам, Даяна, няма да стане. Аз обещах на Евелин, че следващите две седмици ще прекараме тук заедно. Това няма да бъде чак толкова лошо, повярвай ми! Утре ще си дойда по-рано вкъщи и ще отидем на кино. Какво ще кажеш?

Внезапно Даяна започна да плаче. Рейчъл се опита да я прегърне, но Даяна я отблъсна.

— Нищо няма да е добре! — Даяна хълцаше. — Ти изобщо не ме слушаш!

Самата Рейчъл също бе готова да се разплаче. Можеше добре да разбере как се чувства момичето. Тя знаеше какво означава да искаш любов и разбиране, а да не ги получиш. Ясно си спомни как нейните родители бяха внимавали стъпка по стъпка за нея, защото искаха да я предпазят от това, което се случи на Евелин. Тя бе забременяла и трябваше да се омъжи.

Даяна тревожеше Рейчъл, защото не искаше да бъде утешавана. Рейчъл имаше чувството, че най-добре би било да остави племенницата си да се наплаче. Утре те щяха да могат да говорят за всичко.

Рейчъл придърпа предпазливо одеялото върху раменете на Даяна и напусна тихо стаята. Отвън пое дълбоко въздух. Тъкмо това ѝ бе липсвало. Всъщност ѝ бяха необходими спокойствие и почивка след един толкова напрегнат работен ден.

Рейчъл отиде в банята и пусна водата във ваната. Докато лежеше отпусната в горещата вода, си спомни отново за топлината, която почувства, когато Алън я бе прегърнал и целунал бързо. Споменът я накара да настръхне. Тя не искаше никакъв смуцаващ фактор в преминаващия ѝ по регулирани пътища живот. Не можеше да не признае, че още никой мъж не я бе завладявал така, както го направи Алън. Дори с Дан не бе така.

Тя бързо отхвърли мислите за Алън. Двамата бяха врагове.

След известно време усети, че водата бе изстинала. Не бе забелязала колко дълго беше във ваната. Бързо излезе от водата и се изтри. Още размишляваше по проблемите си, когато вече беше в леглото и бе изгасила осветлението. Известно време лежа в тъмнината, без да може да заспи, след което най-сетне очите ѝ се затвориха.

Изведнъж усети една влажна целувка по устата си.

— О, не! — извика тя, без да отваря очи. — Мак, ти си невъзможен! — едва можа да се обърне и включи светлината. — Не може да бъде, не точно сега! — простена тя.

Мак скочи възбудено и радостно около нея, когато тя си затърси домашните обувки. Рейчъл не ги намери и реши да излезе боса.

— Ела — каза тя, хвана нашийника и поведе кучето надолу по стълбата.

Когато отвори задната врата, видя, че от прозореца на мазата падаше сноп светлина в градината и отново си спомни за нелюбезния съсед. Неволно Рейчъл хвана нашийника по-здраво и се опита да накара кучето да се движи в крак с нея. Когато то изскимтя, тя му изшътка:

— Тихо, бъди тих, Мак!

Но боксерът не разбираше нищо от подобни неразбираеми искания. Той дръпна нетърпеливо Рейчъл за ръката и я повлече след

себе си в градината. Кучето беше силно и Рейчъл не можеше да извади ръката си от каишката. Тя тичаше след Мак с надеждата, че най-накрая той ще спре. Но Мак не мислеше да спира. Радостен от това, че има такава хубава градина за игра, той ровеше из тревата, почти невъзпрепятстван от Рейчъл, която се опитваше да се задържи на крака. „Дано луната изгрее — си мислеше Рейчъл, — така изобщо не виждам къде стъпвам.“

В следващия момент си пожела по-добре да не вижда нищо, защото Мак препускаше в пълен галоп към малкото басейнче в средата на градината.

— Не, Мак! — извика тя, но беше вече късно.

Мак стигна до ръба на басейна и спря внезапно, при което протегна и четирите си крака напред. Рейчъл, която най-сетне бе освободила ръката си, не бе пресметнала такъв близък край на бясното препускане и полетя край Мак във водата.

Рейчъл се надигна с усилие, изплю вода и махна мократа коса от лицето му. Ругаейки високо, се огледа. Разбра, че не е сама, когато чу тих смях. Погледна нагоре и забеляза Алън Максвел, който слизаше в басейна, за да ѝ помогне.

— Доста късно за баня, не мислите ли? — попита той.

Не и това! Рейчъл сви юмруци и беше радостна, че луната се скри зад един облак и Алън не можеше да я вижда добре. Пижамата ѝ беше изцапана, а косите ѝ не можеха да се разрошат по-добре.

Алън се подхилваше, когато изтегли Рейчъл на сухо. Тя не виждаше нищо смешно в цялата работа. Искаше само едно: по възможност най-бързо да влезе къщи. Мак отново бе дотичал. Ако Рейчъл сега го бе загубила, щеше да го удуши.

Рейчъл се отдръпна от Алън, без да погледне спасителя си. Безмълвно се обърна и тръгна към къщи.

— Вие бихте могла да кажете поне едно „благодаря“! — чу гласа на Алън.

— Благодаря — отвърна тя гневно, без да се обръща.

Едва в жилището си Рейчъл бе в състояние да се засмее за къпането си в басейна. Тя беше сигурна, че Алън бе видял неволния ѝ скок във водата. Всъщност беше учудващо, че той не се бе засмял високо. Как ставаше така, че винаги, когато беше в близост до този мъж, тя попадеше в най-невероятни ситуации. Внезапно повдигна

замислено вежди. Алън можеше и да не ѝ помага, но го стори. Тя би могла наистина да бъде по-приятлива с него.

По пътя към душа Рейчъл реши, че ще говори след работа с Алън за Даяна и Мак. Навярно беше възможно да се отнесе с него най-малкото полуцивилизовано. Все пак бяха съседи и нямаше смисъл, ако се тровеха взаимно и си усложняваха живота.

Половин час по-късно тя вече беше взела душ и изсушила косата си със сешоар. Облече чиста пижама и легна изтощено в леглото.

Но когато затвори очи, не ѝ се удаде да заспи. Хиляди мисли се въртяха из главата ѝ и непрекъснато виждаше пред себе си лицето на Алън. А когато Рейчъл най-сетне заспа, Алън беше и в сънищата ѝ.

IV

На следващото утро Рейчъл стана по-рано от обикновено и отиде направо при Даяна. Искаше да я попита как е, но когато влече в стаята и видя, че момичето още спи дълбоко, реши по-късно да говори с нея.

Когато Рейчъл излезе от стаята, Мак скочи и я последва. Тя му беше все още сърдита, но от друга страна той едва ли я беше блъснал нарочно в басейна. Мак я гледаше доверчиво. Рейчъл му се усмихна.

— Вече зная какво искаш. Е, хайде, тръгвай.

След като разходи Мак навън, тя си облече работното облекло. После отиде в кухнята, нахрани боксера и сама си приготви закуска. И днес в работилницата щеше да има много работа. Рейчъл специално бе станала рано, за да може вечерта като се върне навреме да поговори с Даяна. Момичето просто се нуждаеше от малко удоволствие и развлечение.

Довечера тя би могла да намине при Алън и да го попита дали няма желание да отиде с тях на кино. Така да се каже, за помирение.

Преди Рейчъл да напусне къщата, се увери, че Даяна още спи. Тя остави на момичето още една бележка, върху която бе написано, че вечерта ще се върне по-рано вкъщи, след което се отправи към работилницата.

Цялата сутрин Луис и Рейчъл работиха много. Тъкмо бяха в кратка обедна почивка, в двора на работилницата пристигна с колата си шефът на полицията.

— Имаш ли представа какво иска? — попита Луис.

— Ни най-малко... — тя спря по средата на думата, когато видя Алън Максвел на предната седалка на полицейската кола.

Това не означаваше нищо добро. Досега всяка неочаквана среща с този мъж означаваше „катастрофа“.

Със скорост на вятъра тя оправи комбинезона си, повдигна отново косата си високо и си наложи шапката.

С големи крачки Алън приближи Рейчъл и Луис. Неговите очи святкаха от гняв. Шефът на полицията Хагман вървеше по-бавно след

него.

Алън се изненада за момент като видя Рейчъл в работен комбинезон, но гневът надделя над учудването му.

— Това е тази, която търсите! — каза той и посочи с пръст Рейчъл.

Луис и Рейчъл скочиха. Те първо се втренчиха в Алън, след това — един в друг с неприкрито учудване.

— Един момент, приятелче — започна Луис, но Алън не позволи да го прекъсват.

— Това е тя — повтори той. — Тя го направи!

— Какво съм направила? — извика Рейчъл, която бавно идваше на себе си. — Слушах силно рок музика? Та това не е престъпление?

— Шегите съвсем не са на място сега! — отговори Алън заплашително.

— По-бавно, мистър Максуел — намеси се Хагман. — Мисис Лорънс е уважавана дама — той започна да мести поглед от Алън към Рейчъл. — Дори се опасявам, че грешите!

Алън поклати глава:

— Не, тя беше, дойде ми до гуша от нейните игрички!

— За какво говори той изобщо? — попита Рейчъл Хагман. — Мъжът е очевидно луд.

Как можа и за секунда да ѝ мине през главата да се помири с този мъж.

— Господинът твърди, че сте му откраднала колата. Той казва, че ви е видял да отпътувате с нея.

— Какво? — извикаха Луис и Рейчъл едновременно.

Хагман вдигна със съжаление рамене.

— И на мен ми се струва невероятно, но той твърди това.

— Вие сте луд — обясняваше Луис. — Мисис Лорънс беше цялата сутрин с мен. Работихме. А тук пристигна с форда си — той посочи старата кола на Рейчъл.

— Не ме интересува с какво е дошла — отговори Алън остро. — Тя отпътува преди около 40 минути с моята шевролет корвет.

Рейчъл и Луис се спогледаха. Една ужасна мисъл затормози Рейчъл. Даяна не беше обаче...

— О, Боже! — изстена тя.

След това погледна Алън в очите и попита:

— Как се случи?

— Вие съвсем точно знаете това! — каза той, треперейки от гняв. — Но за вашите приятели ще разкажа още веднъж. Отнасях една кесия с покупки вкъщи. Ключът на колата беше още на таблото и преди изобщо да осъзная какво става, вие изчезнахте с колата ми.

Рейчъл притвори очи.

— Аз не съм откраднала колата ви — каза тя твърдо. След това направи кратка пауза, за да си поеме дъх. — Но моята племенница би могла да го стори. Тя живее при мен. Вие... тя не е мислила нищо лошо.

— Вашата племенница! — извика Алън презрително. — Аз ви видях, вас и никой друг!

Рейчъл се изпъна и го погледна твърдо в очите.

— Не съм ви краля колата, уверявам ви. Аз зная, че няма да повярвате, но вероятно сте ни объркал с племенницата ми.

— Вероятно ми казвате истината. Обаче е сигурно, че някой, който изглежда като вас ми открадна колата. А аз искам да си я върна обратно!

Рейчъл въздъхна облекчено. Той отново се овладя. Навярно можеше и да го убеди да не дава показания срещу Даяна, ако изобщо е била тя.

— Дайте ми време да отида вкъщи и да видя дали племенницата ми е там — каза тя. — Ако е взела колата, тогава сигурно само ще направи кръгче из града. Даяна няма лош характер. После дълго ще се упреква за това, което е направила.

Алън все още я гледаше. Той се съмняваше, че едно момиче ще се реши да му открадне колата, както твърдеше тази жена.

— Какво мислите, мистър Максвел? — попита шефът на полицията. — Ще дадете ли възможност на дамата да изясни нещата? Ние сме малък град и бихме желали тук да се живее на спокойно.

Алън се обърна рязко към полиция.

— Аз също желая това — отговори той. — Затова и дойдох тук. Но някой ми е откраднал ценната собственост.

Това че имаше само ядове, откакто бе срещнал тази жена, той премълча.

Полицейският шеф вдигна ръце.

— Зная, зная. Но първо ще видим какво можем да открием. Вие ще дадете на мисис Лорънс един шанс да изясни нещата, става ли?

Алън погледна отново Рейчъл.

— Става — отговори късо.

— Тръгвам веднага! — извика Рейчъл.

— Рейчъл!

Тя се обърна, когато той извика името ѝ.

— Аз ще дойда с вас.

Тя не искаше той да я придружава, но при създадените обстоятелства не можеше да му противоречи. Рейчъл се опита да се усмихне.

— Добре! — съгласи се тя.

След това се качи в колата. Хвърли още един поглед на Луис, който вдигна заканително юмруци. Тя му се усмихна, макар че не ѝ беше до това. Алън също се качи. Пътуваха мълчаливо. Рейчъл забеляза с крайчеца на очите си, че спътникът ѝ непрекъснато я наблюдаваше.

Най-сетне пристигнаха. Шевролетът все още не беше там. Ако Даяна бе взела колата, бе заминала по-надалеч, отколкото си мислеше Рейчъл.

Бързо отключи вратата и изтича в кухнята. Върху масата имаше бележка от Даяна. Рейчъл грабна хартията и прочете:

„Вземам на заем колата на съседа ти. Отивам си
вкъщи.

Дай.“

Рейчъл се обърна и забеляза, че Алън през рамото и също бе прочел бележката.

— Какво означава „вкъщи“? — попита той рязко.

Рейчъл прехапа долната си устна.

— Ню Йорк Сити — отговори тя колебливо.

Алън я погледна недоверчиво.

— Тогава това даже е случай за полицията — забеляза той хладно.

Рейчъл сложи ръка на рамото му.

— Моля, не съобщавайте за Даяна! Аз ще я настигна. Ще се погрижа да си получите отново колата, но не се обаждайте в полицията!

— Тук не се касае за лудория, Рейчъл — отговори той грубо. — Вашата палава племенница трябва да получи урок!

Рейчъл преглътна.

— Тя е едва на шестнадесет години и е безнадежден случай. Не е искала да прави нищо лошо! Моята сестра ме помоли да внимавам за нея, оставете ме да я настигна! Аз ще ви върна отново колата, заклевам се!

Алън поклати глава.

— Това е случай за полицията. Дано да я хванат, преди да направи други поразии.

— Моля ви! — Рейчъл натисна рамото му така силно, че кокалчетата ѝ побеляха. — Моля, не викайте полицията! Даяна не е лекомислена. Аз зная, че на колата ви няма да ѝ се случи нищо.

— Да, но тя я открадна — упорстваше Алън.

— Аз се кълна, че тя няма да повреди колата ви — повтори Рейчъл. — А ако го направи, лично ще се оправям с повредите — добави тя безпомощно.

— Такава една кола не може просто да се ремонтира или подменя — каза Алън. Той почувства как гневът му постепенно отлита.

— Утре вечер ще ви върна колата — обеща Рейчъл с несигурен глас. — Аз ще ви възстановя щетите, които ще възникнат вследствие загубеното време и неприятностите.

— Не искам вашите пари — обясни Алън. — Искам си колата и освен това спокойствие, за да мога да работя.

— Вашето спокойствие можете веднага да го имате. А що се касае до колата ви, то веднага тръгвам на път — тя му подаде решително ръка.

Алън въздъхна и поклати глава, но хвана ръката на Рейчъл и я стисна здраво.

— Аз ще пътувам с вас — каза той. — Така и така трябва да предам една китара в Ню Йорк.

— О, не — отговори Рейчъл бързо. — Аз смятам, че мога да я предам вместо вас.

— А кой ще кара моята кола на връщане, ако намерите вашата племенница?

— Това ще сторя аз. Даяна ще кара моята кола.

Алън отново поклати глава.

— Не. Аз ще пътувам с вас или ще извикам полицията.

Рейчъл не искаше да се съгласява, но какъв избор ѝ оставаше?

— Е, добре — каза тя примирено. — Ще тръгнем, щом взема душ и се преоблека.

— Всичко е наред, до скоро — каза Алън и напусна жилището.

Рейчъл отиде в стаята на Даяна, за да види какво бе взело момичето. Когато отвори вратата, тя извика изненадано. Съвсем ясно видя какво Даяна не бе взела: Мак седеше върху леглото и лаеше радостно.

— За бога! — изстена Рейчъл.

Алън и тя трябваше да вземат кучето, защото то едва ли можеше да остане само в жилището. Тя знаеше какво означава да седиш в колата с едно такова чудовище. Но щом Алън иска да пътува с нея, ще трябва да се примири с кучето.

Рейчъл взе бързо душ и облече лека лятна рокля.

Критично се погледна в огледалото. Обикновено любимото ѝ облекло за пътуване бяха джинси и блуза, но за пътуването до Ню Йорк тя се облече по-женствено. „Навярно заради Алън?“ — се питаше тя, но бързо отпъди тази мисъл.

Когато беше готова, слезе бързо долу и почука на вратата на Алън. Никой не отговори и тя отиде до мазата. Почука още един път, след което отвори леко вратата. Видя Алън, който тъкмо пяхаше една китара в тапициран калъф.

— Влезте — покани я той. — Вие вече сте готова?

Рейчъл кимна.

— Да, аз нямам мира, защото ви създавам такива грижи — тя се огледа в работилницата. — Колко продължава направата на една китара? — попита тя.

Алън вдигна рамене.

— Зависи от това какъв инструмент искаме да направим и колко добре човек се справя. Аз правя само около дванадесет до петнадесет китари на година.

— Дванадесет до петнадесет? — попита Рейчъл изненадано.

Китарите, които Рейчъл бе видяла по витрините на музикалните магазини, струваха няколкостотин долара. Алън печелеше немного, ако създаваше толкова малко инструменти. Нищо чудно да се разгневи така, че бе съсипал парче дърво, когато го е уплашила силната рок музика.

Тя погледна виновно към едно остъргано парче дърво. Май винаги тя беше виновната, когато се бяха хващали за косите. И въпреки всичко той се отказа да вика полицията. Всъщност този мъж беше много любезен. Нейното неразположение към него се стопяваше постепенно.

Алън проследи погледа ѝ.

— Това е бразилско розово дърво — обясни той сухо.

Рейчъл прехапа долната си устна.

— Съжалявам — каза тя тихо. — За силната музика имам предвид. Ако бяхте поговорил с Даяна, тя сигурно щеше да намали касетофона.

— А ако я бях помолил да не заминава с моята кола, щеше да я остави, нали?

Рейчъл прекара неволно ръка по русата си коса. Алън съвсем не беше така симпатичен, както бе помислила за момент.

Алън стана, отиде към Рейчъл и взе двете и ръце в своите.

— Слушайте, като за начало си създадохме доста проблеми, но това беше заради нещастно стечение на обстоятелствата. Какво ще кажете, ако оставим нашите караници и се опитаме да се опознаем по-добре? Ние ще имаме докато пътуваме много време за разговор.

Докосването на неговите ръце събуди в нея непредполагани усещания и тя се надяваше, че мъжът нищо не е забелязал.

— Това е една великолепна идея — отговори тя. От мисълта за този мъж и за това, че ще се опознаят по-отблизо, ѝ стана топло и студено едновременно. Всичко би било по-просто, ако той си останеше недружелюбен.

Алън се усмихна и освободи ръцете ѝ. Когато Рейчъл отстъпи крачка назад, имаше чувството, че краката ѝ не искат да я носят.

— За едно добросъседско съжителство — предложи тя, макар че това прозвуча в момента абсурдно.

Алън дълго я гледаше изучаващо, след което се съгласи:

— Добросъседско, добре. Можем ли да тръгваме? — попита той и я погледна.

Рейчъл кимна. Внезапно си спомни за Мак.

— Аз... аз веднага идвам. Трябва да донеса още нещо.

Алън кимна.

— Ще се срещнем пред къщата.

Рейчъл напусна работилницата му и усети, че погледът на Алън я следеше. Този поглед! Какво ставаше с нея? Как ще издържи следващите дванадесет часа с този мъж?

Рейчъл изкачи бързо стълбата, взе дамската си чанта и поведе кучето надолу към колата. На задната седалка намери повода и го закачи към нашийника. Мак изглеждаше разочарован, че отново ще прави излет, докато Рейчъл съвсем не беше разочарована, когато видя Алън да се приближава с китарата.

Тя задържа задната врата на колата, за да може той да сложи инструмента на седалката. При това тя се опита да бъде равнодушна, като че ли всеки ден разхожда с колата си един огромен боксер.

— Какво прави кучето в колата? — попита Алън изумен.

Рейчъл пое дълбоко дъх.

— Това е Мак — представи го тя. — Вие вече познавате кучето, което ви сгази розите.

— Аха. Изпращаме го при познати — отговори той и затвори вратата.

Рейчъл поклати глава.

— Нямам никого, на когото да мога да дам Мак. А сам той не може дълго време да остане в жилището. Пък и това е кучето на Даяна.

Алън неволно сви устни.

— А механикът в работилницата? Не може ли кучето да остане при него?

Рейчъл поклати отрицателно глава и внезапно почувства непреодолимо желание да се изкикоти.

— Той е алергичен към кучешки косми.

Това беше истината, но Рейчъл усети, че Алън не ѝ повярва.

— Е, това ще бъде едно мило пътуване — каза Алън, след което се качи в колата.

Рейчъл потисна една усмивка, когато се качи от страната на шофьора. Мак сложи веднага свойски главата си върху рамото на

Алън.

— Той ви хареса — установи сухо Рейчъл.

Алън ѝ хвърли неприязнен поглед. Рейчъл подкара колата и погледна напрегнато напред. Не знаеше какво ще прави, ако Даяна бе ударила колата.

V

Вниманието на Рейчъл беше насочено към пътя, когато Алън заговори.

— От колко време сте вдовица?

Рейчъл се вцепени. Тя не искаше да говори за Дан, не и с този мъж.

— От десет месеца — отговори с тон, който ясно даваше да се разбере, че не желае да говори на тази тема.

Алън гледаше как пръстите на Рейчъл стиснаха кормилото. Да пита ли по-нататък? Той искаше да научи повече за миналото ѝ, за брака ѝ, за нейния съпруг, но сега явно не бе подходящото време за това.

— А откога живеете в къщата на Стюарт Клиъри?

Рейчъл си отдъхна видимо.

— От около осем месеца.

Тя му хвърли един бърз поглед.

— Мисис Клиъри беше моя приятелка. Аз я познавах много отдавна. Дан ремонтираше колата ѝ. Когато той умря, мистър Клиъри ми предложи да живея при нея. Наемът беше така нисък, че просто не можех да отклоня предложението.

Рейчъл се надяваше, че Алън сега би разказал нещо за себе си. Например защо живее в къщата на Клиъри, но той изглежда нямаше такова намерение. Настъпи продължителна пауза.

— А откога работите в работилницата? — попита накрая Алън.

— От около година и половина — Рейчъл се усмихна. — Вече научих доста — добави тя самонадеяно. — Преди две години не можех още да различа една свещ от ауспуха тръба, не можех да сменя гума. А сега правя всичко, каквото Луис прави.

— Вие сте най-хубавата механичка, която съм срещал — каза смеейки се Алън.

— Аз не съм механичка — протестира Рейчъл гордо.

— Работилницата ми принадлежи — моя е и на Луис — тя погледна Алън. — Честно казано, не зная какво щях да правя без него, когато Дан беше болен.

Алън почувства как тя се напрегна и потъна в мълчание.

— Бил ли сте някога женен? — попита Рейчъл, за да отклони разговора в по-безопасна за нея посока.

Алън се засмя тихо.

— Не, досега успях да се измъкна невредим.

— Не очаквате ли нищо от брака? — попита тя и установи с изненада, че очаква с нетърпение отговора му.

Алън вдигна лекомислено рамене.

— Всъщност да, в случай че се намери подходящият партньор.

Отново настъпи мълчание. Когато то стана много потискащо, Рейчъл включи радиото.

— Нямате нищо против, нали? — попита тя само формално.

Алън поклати глава.

— Обичате ли кънтри музика?

— Да, много.

Съвсем скоро Рейчъл усети, че музиката успокои опънатите ѝ нерви. Дори започна да пее. По някое време забеляза, че Алън потропваше в такт с нея.

Времето летеше и Рейчъл не усещаше, че е страшно гладна, преди Алън да заговори за това.

— Не съм обядвал — каза той. — А вие?

— Аз тъкмо щях да изям един сандвич с Луис, когато вие дойдохте с Хагман в работилницата.

Алън прошепна:

— Мисля, че трябва да ви се извиня. Бях извън себе си, но бях толкова сигурен, че сте ми откраднала колата. Нямах никаква представа, че вашата племенница живее с вас.

Лека усмивка заигра на устните на Рейчъл.

— Ние добре се поизнервихме, нали? Къде... Къде искате да хапнем? — попита Рейчъл.

Тя не знаеше дали ще ѝ стигнат парите до края на месеца, но бе твърдо решена да го покани. Той не трябваше да знае, колко е зле финансово.

— Аз плащам — добави тя, — защото вие не бихте предприел това пътуване, ако... Даяна не беше...

Алън я погледна.

— Това не е необходимо. Аз така или иначе щях да отнеса китарата в Ню Йорк.

Той погледна от прозореца и видя табелка, на която пишеше: „Хамбургери“.

— Какво ще кажете? — попита той. — Обичате ли хамбургери?

— Не ги ли обича всеки? — пошегува се тя. Щастие беше, че Алън нямаше високи изисквания.

Разноските за бензин и храната щяха да разклатят бюджета ѝ. А на връщане тя трябваше да плати и бензина на двете коли.

Рейчъл отиде на паркинга до ресторанта.

— Ще изведа Мак навън — каза тя. — Той има извънредно малък мехур.

Алън се огледа:

— Не виждам розови храсти, значи е безопасно. Ще го изведа аз.

Рейчъл, която вече бе хванала поводата на кучето, го предупреди:

— Оставете по-добре е аз да го разходя. Той е непредвидим.

— Глупости — упорстваше той. — Сега наранявате моето мъжко достойнство! Щом като вие можете да се оправяте със звяра, тогава и аз ще мога!

Рейчъл го погледна колебливо, но след това му подаде поводата. Алън слезе и отвори задната врата, за да пусне Мак. Рейчъл ги наблюдаваше, докато отидоха към малкия парк до паркинга и пое дълбоко въздух. Вдигна ръце над главата си — толкова ѝ се искаше да се протегне.

В този момент Алън бе загубил контрол над Мак. Боксерът гонеше една къртица, поводът се влачеше зад него по земята. На няколко метра след него тичаше Алън, опитващ се отчаяно да хване кучето.

— За бога! — извика Рейчъл.

Само това ѝ липсваше! Първо изчезна Даяна, а сега ѝ избяга и това проклето куче върху забравения от бога паркинг по средата на Вирджиния. Явно ангелът хранител на Рейчъл си беше взел годишна отпуска!

Къртицата беше намерила убежище в дупката си.

Мак направи кръгом и изтича лудешки към Рейчъл. Явно цялата работа му доставяше огромно удоволствие.

— Тук, Мак! — изсъска Рейчъл. — Насам!

Но Мак не слушаше. На него очевидно му бе станало ясно, че Рейчъл се опитваше да му отреже пътя от другата страна. Сръчно се изплъзна на Рейчъл, излая силно и изчезна.

— По дяволите! — изкрещя Рейчъл и се опита заедно с Алън да улови разлудувалото се куче. На Мак изглежда скоро му омръзна гонитбата и се засили право към Алън. Добре, че нямаше хора на паркинга. Трябваше да им изглежда дяволски смешно как те двамата се опитваха да уловят кучето.

Мак все още не се предаваше, а се обърна внезапно кръгом. Алън изруга силно. Двамата се втурнаха към Рейчъл. Тя стоеше с разперени ръце. След това всичко стана светкавично бързо.

Когато Мак беше на височината на Рейчъл, Алън се хвърли с отчаян скок напред, за да хване кучето за нашийника, но успя да го хване за задните крака, така че събори кучето. Рейчъл залитна и падна, когато то се блъсна в нея. Погледна нагоре и видя Мак и Алън да лежат един до друг по корем. Рейчъл избухна в смях.

Алън скочи бързо и хвана повода. Той го уви няколко пъти около ръката си и отдалечи пъхтящото куче от Рейчъл.

— Добре ли сте? — попита той загрижено.

Роклята на Рейчъл се бе повдигнала малко нагоре и даваше възможност да се видят нейните дълги стегнати бедра. Алън едва откъсна поглед от нея. Освен това той никога не я беше виждал да се смее и установи, че тя има малки трапчинки, които я правеха още по-красива.

Рейчъл оправи роклята си и остана да лежи на земята, за да си отдъхне.

— Знаете ли, бавно започвам да свиквам с подобни гонки — каза Рейчъл.

— На място! — заповяда Алън на Мак. За негово учудване кучето изпълни заповедта.

— Той ми избяга — обясняваше Алън и седна до Рейчъл дишайки тежко.

— Така ли? — попита тя дяволито. — А аз си мислех, че сте го пуснал нарочно.

Алън ѝ хвърли ядосан поглед. Рейчъл се засмя.

— Предупредих ли ви?

— Да, вие ме предупредихте за кучето — Алън направи пауза. — Но не ме предупредихте за другите неща.

— Кои неща имате предвид? — попита тя тихо.

— Затова колко е трудно да не ви целувам.

Той надникна в очите ѝ и се наведе бавно напред. Рейчъл искаше да го отблъсне, но беше напълно неспособна да се раздвижи.

Лежеше като вцепенена, но когато устните им се докоснаха, напрежението ѝ намаля. О, Господи, колко добре беше да усеща близостта на един мъж — не, не близостта на един мъж, а на този мъж! Нежната целувка събуди в нея непоносимо силно желание. Побиха я тръпки по цялото тяло. Почти несъзнателно Рейчъл обви ръце около тила на Алън и отговори на целувката му.

Алън погали нежно бузата ѝ, шията ѝ и плъзна ръцете си по гърдите ѝ. Когато забеляза как тя отново се вцепени, отдръпна веднага ръце.

Всъщност той съвсем не искаше да я целува, но се поддаде на непреодолимото желание да я прегърне. Той беше мислил, че една целувка ще изтрие страстното желание, което беше вече изпитал с други жени. При тази жена обаче беше друго. Целувката, изглежда, засили още повече страстта му към нея.

— Аз ще донеса хамбургери — измърмори със смутен глас. — След това ще си направим пикник в тревата.

Рейчъл се изкашля. Едва можа да проговори:

— Това е великолепна идея.

Сърцето ѝ все още биеше силно. Тя беше напълно объркана:

— Тогава не трябва да оставяме Мак при тази жега в колата — най-сетне се откъсна от устните ѝ.

— Мак! — Алън повдигна вежди. — Всъщност той заслужава да се задуши в колата.

Това изречение освободи напрежението, което беше между тях и Рейчъл отново успя да се засмее.

— Донесете една купичка вода за него!

Алън кимна и стана.

— До скоро! — каза той и ѝ подаде повода на кучето.

Рейчъл го наблюдаваше замислено, докато той крачеше към ресторанта. След това задърпа противящия се Мак към колата. Там извади едно одеяло, след което потърси хубаво сенчесто място под една огромна ела, постла одеялото и зачака Алън.

Рейчъл мислеше за случилото се преди малко. Как бе реагирала на целувката на Алън! По дяволите, трябва да внимава! Ако не искаше съвсем да си загуби ума, не биваше повече да допуска той да я докосне, да я прегърне или да я целуне, да събужда страстта в нея. В момента ѝ беше добре. Защо трябваше да позволява на Алън да я извади от равновесие.

Алън се завърна с яденето.

— О, тук изглежда наистина уютно — отбеляза той, когато видя мястото, което тя бе избрала.

Бе купил достатъчно, за да нахрани цяла армия. Беше помислил и за водата на Мак. Взе един хамбургер и го накъса на парчета за кучето.

Рейчъл наблюдаваше Алън и установи, че започва да го харесва. Когато той ѝ подаде една кола, пръстите им се докоснаха и ѝ се стори, че я удари електрически ток. Техните погледи се срещнаха за миг и Рейчъл се запита дали Алън беше усетил същото.

— Често ли ядете хамбургери? — попита Алън, след като бе изял първия и разопаковаше втория.

— Всъщност доста често — Рейчъл се засмя. — Те не са полезни, но затова пък са евтини.

— Вие сигурно сте преживяла доста напрегнато време след смъртта на съпруга си? — попита той меко, но отново се разкая, че захваща тази тема, когато видя печал в очите на Рейчъл.

Рейчъл преглътна нервно хапката, която беше в устата ѝ.

— Дан имаше нервни страдания — обясни тя и отклони поглед от Алън. — Ние загубихме почти всичко, каквото имахме — тя направи дълга пауза, преди да продължи. — Сметките за лекарите погълнаха всичките ни пари. Бяхме ипотекирали къщата. Работилницата успяхме да задържим, защото Луис предложи да ни стане съдружник.

Внезапно Рейчъл погледна Алън право в очите. Проклятие! Защо му разказваше всичко това! Не беше в стила ѝ да разказва толкова много за себе си — и то на непознати.

— Съжалявам — промърмори тя. — Достатъчно ядове ви създадох. Не искам да ви натоварвам и с моите грижи.

Алън сви устни. Тя изглеждаше така ранима, както седеше върху одеялото — в едната ръка с нахапан хамбургер, а в другата с повода. Той би дал всичко, ако сега можеше да я утеши. Но това би влошило още повече нещата. Тя и без това вече съжаляваше, че бе така откровена с него.

— Аз съм радостен, че ми разказахте всичко това — каза той с тих, спокоен глас.

Рейчъл се надигна, за да изхвърли отпадъците. След това тръгнаха бавно към колата. Мак ги следваше без желание.

Алън хвана ръката на Рейчъл.

— Искате ли аз да карам?

— Не, всичко е наред!

Последното, което тя искаше от Алън и от когото и да било друг, беше съчувствие. Отвори вратата и пушна Мак на задната седалка. След това се качиха тя и Алън.

Рейчъл бе карала почти два часа, когато видя, че бензинът свършва.

— На следващата бензиностанция трябва да слезем и заредим — каза тя.

— Добре. Но след това аз ще карам по-нататък. Трябва да сте много изморена.

Това беше вярно. Рейчъл се усещаше като пребитата, но това се дължеше по-скоро на нервното натоварване, отколкото на шофирането. Затова прие с благодарност предложението на Алън.

— Би било много мило, ако вие поемете за известно време кормуването.

Алън ѝ се усмихна.

— За мен ще бъде удоволствие. Вие можете да поспите малко. Кълна ви се, аз съм добър шофьор.

— Вярвам ви — каза тя и се засмя.

След като бяха заредили, Рейчъл се качи до Мак на задната седалка.

— Аз ще легна малко.

Алън поклати глава и Рейчъл чу, че той повика Мак отпред.

— Оставете го тук отзад, той не ми пречи. Има достатъчно място и за двамата.

— Аз се страхувам за Мак, а не за вас — се пошегува Алън. — Ще бъда неутешим, ако той не се чувства добре.

Усмихната, Рейчъл изчака, докато кучето скочи отпред, след това си протегна краката и в следващия момент бе вече заспала.

VI

Беше вече тъмно, когато Алън спря, слезе и отиде към задната врата на колата. Рейчъл все още спеше.

— Рейчъл — прошепна той нежно. — Рейчъл, вече минава девет. Не искате ли да вечеряте?

Рейчъл отвори очи. Опита се да се ориентира къде се намира. Тя погледна първо Алън, след това надникна през прозореца на колата и забеляза ярка неонова реклама. Тя познаваше ресторанта, защото двамата с Дан бяха почивали тук по пътя за Ню Йорк, когато все още имаха пари.

Рейчъл беше гладна и жадна, но ресторантът беше доста скъп. Тъй като Алън бе купил хамбургерите, сега тя бе на ред.

Алън схвана правилно колебанието ѝ.

— Аз ви каня — предложи той. — Вие платихте бензина. Ние просто ще се сменяме при плащането.

— Добре — съгласи се тя и бързо оправи с ръце косите си.

Мак погледна печално как вдигнаха прозорците и оставиха само една цепнатина, а след това затвори вратите на колата. Рейчъл погледна загрижено назад към колата, когато стигнаха входа на ресторанта, но Алън я успокои.

— Мак ще го преживее. Аз го пусках навън по пътя и вода му дадох. А и ще му отнесем остатъците от храната.

Като влязоха в ресторанта, Рейчъл се извини и отиде в умивалнята, за да се поосвежи малко. Когато се върна на масата, видя, че Алън вече бе поръчал за двамата.

— Искате ли бира? — се осведоми той.

Рейчъл кимна. Тя седна, облегна се удобно на стола и изпи глътка бира. Почувства се по-добре.

— Добре ли спяхте? — полюбопитства Алън.

— Доста добре, въпреки люлеенето. Но вие трябваше да ме събудите. Карал сте без почивка с часове.

— Това не ми пречи — Алън се усмихна. — Аз съм доволен, че можяхте да си починете малко.

— Благодаря — отговори тя и му се усмихна също. Когато го разглеждаше на светлината на свещите върху масата, тя си спомни колко беше хубаво, когато я бе целунал.

В ресторанта имаше много хора. На малка сцена, в дъното на залата, оркестърът подготвяше инструментите си.

— Казахте, че обичате кънтри музиката — Рейчъл се засмя. — Сигурно ще послушаме малко от нея.

— Аз обичам всякакъв вид музика — каза Алън и добави, — освен рок.

Рейчъл реагира на забележката с неодобрителен поглед и отново се загледа към оркестъра. Тя се мъчеше да не мисли какво прави Даяна в момента. Когато яденето бе сервирано, те заговориха за музика и любимите си певци. Рейчъл бе доволна, че бяха намерили неутрална тема.

Рейчъл нямаше представа колко бързо бе отминало времето, когато внезапно един от музикантите дойде към микрофона.

— Сега ще изсвирим няколко прочувствени мелодии — обяви той. — Ако сте приключили с яденето, каним ви да дойдете на дансинга. Освен това тази вечер организираме шоу на таланти сред вас. Има също и няколко мили награди за победителите. Но сега нашата Линете ще изпълни няколко песни за вас. Моля, аплодисменти за Линете!

След това оркестърът започна да свири бавна кънтри песен. Алън погледна Рейчъл.

— Какво ще кажете? Искате ли да танцувате с мен?

Рейчъл не можеше да си спомни кога за последен път бе танцувала. Предложението на Алън бе примамливо, но тя се поколеба. Ако сега отново я докосне, тя щеше да бъде готова да му даде всичко, каквото той пожелае. Тя не би могла да се противопостави на неговото невероятно еротично излъчване, а не беше и готова за усложненията, които една връзка с него би й донесла.

Но какво си въобразяваше? Алън ѝ предложи само да танцува с нея. Пък и защо да не забрави за малко грижите си. Днес вечерта тя не искаше да мисли за бъдещето, нито за горчивите лекции, които бе

слушала в миналото. Да използва мига с този възбуждащ сетивата ѝ мъж — нищо не ѝ струваше.

— Да, аз искам да танцувам — каза Рейчъл.

Алън ѝ протегна ръка и я отведе на танцовата площадка. Рейчъл беше спокойна, че Алън я държеше на прилична дистанция и тя започна да се отпуска и да се наслаждава на музиката.

Друг певец излезе на сцената. Изпя печална песен за любовта, която бе загубил.

Рейчъл се заслуша в дълбокия галещ глас на певеца и усети с вълнение, че Алън я бе привлякъл по-здраво към себе си.

— Исках да те държа така, откакто напуснахме мястото за почивка — прошепна той, прилепил устата си към нейното ухо.

Рейчъл почувства пулса си по-бърз и по-силен. Дали той забеляза това? Този мъж беше наистина възбуждащ! Рейчъл си каза, че само един танц ще се наслаждава на приятното усещане, а когато Алън я притисна по-близо до себе си, тя сведе глава на рамото му. Като от само себе си, Рейчъл сложи ръка около тила на Алън и го погали нежно. Веднага почувства реакцията му; неговата ръка се плъзна по гърба ѝ.

Рейчъл се освободи малко от прегръдката му и те се спогледаха. За момент им се стори, че само двамата са на този свят.

Внезапно музиката спря, но Рейчъл и Алън не искаха да се разделят. Едва когато музикантите започнаха да свирят бърза мелодия, те напуснаха дансинга.

— Искаш ли кафе или десерт? — попита Алън, когато бяха вече на масата.

— Едно кафе — отговори тя. — А ти?

— Аз искам нещо сладко, но малко по-късно. А дотогава не мога да се задоволя с друго.

Рейчъл почувства как кръвта нахлу в бузите ѝ. Как можа да си позволи да танцува така плътно прилепена до него? Но всичко стана така бързо. Ако иска да бъде честна със себе си, трябваше да признае, че тя го бе желала и го желаше! В главата на Рейчъл цареше пълен безпорядък от мисли и чувства, които водеха силна борба помежду си.

— Ей, какво става с теб? — попита Алън.

„Да не би да може да чете и мисли?“ — се запита Рейчъл уплашено. Но след въпросителния му поглед ѝ стана ясно, че той

говореше за десерта.

— Да, аз ще взема сладкиш със сирене — запъна се тя нервно.

Алън поръча две кафета и сладкиш за Рейчъл, докато Рейчъл, за да избегне погледа му, наблюдаваше танцуващите.

Би ли допуснала този мъж да спи с нея? Беше ли готова за авантюра? Щеше ли да свърши с това, защото той не изглеждаше мъж за една дълга сериозна връзка. А тя самата не знаеше дали някога отново ще иска да се обвърже с мъж.

— Рейчъл — гласът на Алън я откъсна от мислите. Той ѝ се усмихна. — Искаш ли да танцуваме?

Рейчъл погледна към дансинга. Без тя да забележи групата отново бе започнала бавна песен. Но Рейчъл се колебаеше, не искаше отново да лежи в прегръдките му, във всеки случай не сега.

— Не — отклони поканата тя. — Келнерката трябва да дойде всеки момент.

Той само се засмя и Рейчъл се запита дали забелязваше колко несигурна беше тя. Дали предполагаше за какво размишлява? Сигурно не, защото иначе непременно щеше да ѝ се изсмее.

Потънал в мисли, Алън наблюдаваше русата жена срещу себе си. Навярно бе оценил грешно реакциите ѝ. Тя сега му отказа, но преди, при танцуването, той беше сигурен, че и тя го желае така силно, както той нея.

Алън въздъхна и се укори, че беше тръгнал с нея. Той я бе пожелал, откакто я видя първия път. Наистина той се опита да потисне страстта си, но видя, че беше безполезно.

Ако изобщо нещо се случеше, той не искаше нищо повече от едно силно преживяване. Той не търсеше трайна връзка. Ядосано си мислеше за Джейд Престън. Той не искаше отново да изпада в такава ситуация, както с нея. Не искаше Рейчъл да стане толкова важна за него, че да може да промени живота му.

Алън беше скитащ човек, без постоянна работа и не се задържаеше дълго време на едно място. Зимата прекарваше в различни страни на Европа и там той беше имал много жени. Това бяха жени, които го приемаха, какъвто беше. Джейд беше пълен провал. Тя бе

повярвала, че може да го промени, беше убедена, че парите и влиянието на баща ѝ ще го накарат да се ожени за нея.

Мислите на Алън се връщаха назад. Наистина ли измина месец от тогава? Джейд го бе помолила да се ожени за нея, но той отказа. И тя изтича при баща си, за да очерни името на Алън във вестниците и списанията му.

Алън мразеше журналистите. Той не искаше да има репортер, който да се бърка в частния му живот. Не всеки трябваше да знае, че той произвеждаше не само китари, а освен това бе собственик на една от най-реномираните фабрики за китари в Щатите с дъщерни предприятия в две други страни. Той знаеше как бяха луди репортерите за истории и историйки, свързани с него.

— Кафето ще изстине.

Объркан, Алън гледаше русата жена срещу себе си и за миг му се стори, че това там е Джейд.

— Извинявай, какво каза?

Рейчъл посочи чашата с кафе пред него. Алън съвсем не бе забелязал, че келнерката го бе сервирала.

— Казах, че кафето ти ще изстине.

Той кимна сърдито.

— Да не си сърдит, защото не пожелах да танцувам с теб? — попита тя.

Той погледна учудено.

— Не, съвсем не — отговори той. — Не зная какво си мислиш за мен, но аз не съм досаден. Вземам под внимание твоето желание, макар и сега да бих искал да те държа в прегръдките си.

Рейчъл се усмихна. Тя също би искала сега да лежи в прегръдките му. И точно това беше причината, за да не пожелае да танцува с него.

Алън опита кафето.

— Много е добро — констатира той. — А как е сладкишът?

Рейчъл взе едно парче с вилицата и му го подаде.

— Опитай!

Той улови ръката ѝ вместо вилицата и опита сладкиша — наистина беше превъзходен.

Алън и Рейчъл срещнаха погледите си и Рейчъл поблагодари на Бог, че ръководителят на групата музиканти в този момент обяви

шоуто на талантите. Сега цялото им внимание бе насочено към сцената.

— Ти можеш да пееш — прошепна Алън на Рейчъл. — Защо не излезеш?

Смутено Рейчъл отхвърли предложението му. Следващият участник беше един изпълнител на банджо и той свиреше значително добре. За съжаление беше нервен и трябваше да спре три пъти, за да започва отново, докато завърши изпълнението си.

— Хайде — настояваше Алън. — Опитай поне. Какво ще загубиш? Всичко това е шега — Рейчъл се усмихна смутено. — Аз ще дойда с теб и ще ти съпровождам на китара. Китаристът сигурно ще ми даде инструмента си. Аз зная песента, която ти пях в колата.

— Ти свириш на китара? — попита Рейчъл.

— А щях ли иначе да се кача на сцената и да искам да свиря?

Щом той имаше смелостта да се представи пред публиката, то тя не искаше да му отстъпва в нищо. Малко нервна, но с решителен израз на лицето, тръгна към сцената. Алън я последва. Китаристът даде на Алън своя инструмент, а ръководителят на групата подаде на Рейчъл микрофона. Когато Алън започна да свири, Рейчъл бе изненадана колко хубаво звучеше. Тя започна малко късно, но Алън успя да изравни звученето. И след това двамата изпълниха песента, която бяха чули по радиото.

Те се усмихваха затворнически, докато публиката ги аплодираше бурно. Рейчъл знаеше, че аплодисментите бяха за свиренето на Алън, но въпреки това беше великолепно усещане да усещаш разположението на публиката.

Ръка за ръка те се върнаха на масата си. След това се разпределяха наградите и се установи, че Алън и Рейчъл бяха се класирали на трето място. Беше им даден плик, който те отвори на масата. Рейчъл почти щеше да се пръсне от смях.

— Десет долара — изрече тя с усилие. — О, небеса, ние сме богати! Това са по пет долара на всеки!

— Аз не мога да се разхождам с толкова много пари — Алън се смееше. — Ти ги задръж. И без това твоя е вината, че сега трябва да се оправяме с този проблем.

— Това е една дръзка лъжа и ти го знаеш — отговори Рейчъл. — Зависеше от теб. Ако не бе свирил толкова хубаво на китарата, сигурно

щяха да ме освиркат!

Беше много късно и Алън и Рейчъл се запътиха отново към колата. Там те бяха бурно приветствани от Мак, за когото носеха остатъци от храната.

Алън седна отново зад кормилото, а това даде възможност на Рейчъл да го наблюдава. Някак си му се бе отдало да събори стените, които тя бе изградила около себе си. Тя желаше този мъж. Но докъде щеше да доведе това?

Алън забеляза, че Рейчъл го разглеждаше, и протегна ръка, за да я придърпа към себе си. Рейчъл облегна глава на рамото му и скоро заспа.

Когато се събуди, беше още тъмно. Те бяха вече в Ню Йорк. Тя погледна виновно Алън.

— Трябваше да ме събудиш. Ти си напълно изтощен! — погледна часовника върху арматурното табло. — Минава един.

— Това е вярно — се усмихна Алън весело. — Но аз съм добре. Радостен съм, че ти поспа още. Сега ми кажи накъде да карам.

— Трябва да караме към Четиринадесета улица.

— А какъв е точният адрес?

Рейчъл го назова и му даде указания как трябва да кара, за да стигнат. Накрая те видяха високата постройка, в която се намираще жилището на Евелин и Родни. За късмет Алън веднага намери място за паркиране.

Рейчъл улови повода на Мак.

— Не искаш ли да вземеш китарата горе? — попита тя. — Така е по-сигурно.

— Имаш право — съгласи се Алън.

Той взе инструмента и тримата се отправиха към високата сграда. Рейчъл стана сериозна, защото не виждаше шевролета на Алън. Но навярно Даяна бе паркирала колата в гаража.

Те преминаха бързо през фойето към асансьора. Рейчъл ставаше все по-нервна. Какво щеше да прави, ако Даяна не искаше да се върне отново с нея?

Когато застанаха пред входната врата, Рейчъл почука.

— Дай, аз съм — Рейчъл — извика тя с приглушен глас. Отговор не дойде и Рейчъл почука отново.

— Нямах ли ключ — попита Алън.

Рейчъл кимна и зарови из чантата си. Нейните пръсти внезапно се разтрепериха толкова силно, че Алън трябваше да отключи. Веднага с влизането Рейчъл почувства, че никой не бе идвал в жилището, откакто те бяха отпътували с Даяна. Какво бе станало с нея? Дали я беше блъснало нещо?

Алън последва Рейчъл през всички стаи на жилището, макар че беше очевидно, че Даяна не бе пристигнала вкъщи.

— Защо не позвъниш вкъщи? Може би Даяна се е върнала — предположи той, след като тяхното търсене завърши без успех.

Рейчъл кимна и се запита защо не се бе сетила сама. „Моля те, Господи, дано да си бъде вкъщи“ — мислеше тя, когато набираше номера си.

Свободният сигнал прозвуча само два пъти, след което някой вдигна слушалката.

— Ало — каза момичешки глас.

— Здравей, Даяна! — извика Рейчъл облекчено. — Аз съм у вас в Ню Йорк. Бях много отчаяна, когато научих, че си заминала.

— О, лельо Рейчъл, толкова се срамувам — Даяна изхълца. — Така лошо се държах. Аз тръгнах, но след това ми стана ясно каква глупост възнамерявам да направя. Върнах се обратно, но ти не беше тук и при твоя съсед никой не се обади. Отидох след това в работилницата и Луис ми каза какво се е случило — тя спря за малко. — Сега какво ще стане с мен, лельо Рейчъл? — попита тя страхливо. — В затвора ли трябва да отида? На колата нищо й няма, дори единствена драскотина, кълна се!

Рейчъл се засмя.

— Не, Дай. Мистър Максвел е при мене. Той няма да се обажда в полицията.

Рейчъл се замисли как трябваше да постъпи сега. Не можеше да помоли Алън още днес отново да се връщат обратно. Самата тя се чувстваше като пребита, а и той сигурно не се чувстваше по-различно.

— Слушай, Дай, пътуването беше доста напрегнато. Аз зная, че мога да ти се доверя — ще останеш вкъщи до утре вечер, докато се върна обратно, нали?

— Ти ми вярваш след всичко, което направих? — попита недоверчиво Даяна.

— Аз зная колко объркана беше, Дай. Ти направи глупост, но нищо лошо не се е случило. Естествено, че ти вярвам.

— Благодаря, лельо Рейчъл! — каза тихо момичето и Рейчъл отгатна, че Даяна едва сдържаше сълзите си. — Аз няма да те разочаровам, лельо Рейчъл.

— Зная, скъпа — отговори Рейчъл. — А сега лягай в леглото. Ние ще направим същото.

Рейчъл погледна Алън и внезапно ѝ хрумна колко двусмислени бяха нейните думи. Едва сега осъзна, че трябва да прекара нощта с него в жилището на сестра си. Тя не бе в състояние да помоли Алън да си вземе някъде хотелска стая. Но мисълта да прекара нощта под един покрив с него я накара да се разтрепери.

Известно време Рейчъл стоя неподвижно, след което се обърна към Алън.

— Това е засега. Тя е при мен вкъщи. Колата е цяла. Напразно предприехме пътуването.

— Съвсем не смятам така — отрече той. — Аз трябва така и така да продам китарата. Освен това пътуването ми достави голямо удоволствие.

Рейчъл избягна погледа му. На нея също ѝ беше харесало пътуването — даже много...

— Трябва да лягаме — измърмори тя. — Денят беше достатъчно дълъг.

— Това е вярно.

— Аз ще ти покажа къде можеш да спиш. Ако искаш да останеш, имам предвид.

— Ако не ти преча — отвърна той усмихнат.

— Не, естествено не — каза Рейчъл и преглътна. — Банята е тук отсреща — рече тя и мина пред Алън. След това посочи вратата към стаята на Даяна. — А ти ще спиш тук.

Когато надникнаха в стаята на Даяна, тя видя Мак върху леглото.

— Грешка, тук ще спя аз — реши примирено. Тя въздъхна и поведе Алън към следващата стая. — Това тук е голямата спалня. Тук също е удобно. Леглото е по-голямо, то е за двама души.

— Така е то! — рече Алън тихо. Той стоеше така близо зад Рейчъл, че тя можеше да долови топлината на неговото тяло.

— Ще се погрижа да има чисти кърпи в банята — отговори Рейчъл и се престори, че не чува забележката му. — Предполагам, че ще вземеш душ, преди да си легнеш.

— Би било хубаво.

Рейчъл напусна стаята, като че ли искаше да избяга от Алън. Отиде да постави кърпи в банята. В коридора се сблъскаха двамата с Алън. Тя се олюля и Алън я предпази да не падне.

— Съжалявам — каза тя, — не те видях.

Алън я улови още по-здраво.

— Навярно ти искаш първа да влезеш в банята?

— Не, върви ти. Аз ще ползвам другата баня.

— А какво ще кажеш за едно питие след това? — Алън посочи бара в спалнята.

— Добре — каза Рейчъл. Колко неучтиво от нейна страна да не му предложи нещо веднага. — Искаш ли още сега нещо за пиене?

— Не, по-късно. Ще пиеш ли едно с мен?

Отначало искаше да откаже, но след това реши друго.

— Да, мисля, че ще ми е необходимо едно — Рейчъл чакаше той да я пусне. Имаше чувството, че докосването на неговите ръце изгаряше ръцете ѝ като огън.

Алън я гледаше.

— Мога ли да взема назаем хавлията на твоя зет?

— Сигурно — Рейчъл се окашля.

Къде беше, по дяволите, с мислите си? Алън трябва да я вземаше за пълен идиот?

— Аз ще ти донеса една. Но се опасявам, че ще бъдеш разочарован. Няма да ти стане, Родни е по-дребен от теб.

Алън се засмя.

— Не вярвам, че ще се разочаровам.

Внезапно Рейчъл се разбърза и се отдалечи от него.

VII

След като Рейчъл донесе на Алън хавлия, в шкафа на Евелин потърси нещо и за себе си. Замислена тя погледна въздушната материя на една къса копринена пижама с подходящ към нея пенъоар. Един миг се поколеба, след което отиде в банята.

Тя се обтегна приятно във ваната и пускаше по-често да тече топла вода. Какъв благодат!

В съседство чуваше да шуми душът. Мъчеше се да си представи колко добре изглеждаше Алън под водната струя. Спомни си неговото тяло, когато страстно се притискаше към нея при танцуването.

Душът бе спрял. Малко след това се отвори вратата, но Рейчъл не можа да чуе стъпки. По всяка вероятност той отиваше бос във всекидневната, за да си приготви нещо за пиене.

Рейчъл още нямаше желание да излиза от ваната. Сънливо гледаше пижамата. Как би реагирал Алън, ако я видеше с нея? Рейчъл трепна, когато на вратата се почука тихо.

— Рейчъл?

— Да?

— Исках само да се уверя, че не си заспала във ваната. Имаме уговорка за едно питие, или ти забрави?

Как можеше да забрави! Та тя през цялото време си мислеше за него!

— Веднага съм готова — извика тя.

— Чакам те.

Рейчъл се послуша, но отново не долови никакви стъпки. Решително излезе от ваната, изтри се основно и облече нощната пижама и пенъоара. В този миг Рейчъл си пожела да бе избрала друга пижама на Евелин, но сега беше много късно. Боса, тя се запъти от банята към всекидневната. Никога коридорът не ѝ се бе струвал толкова дълъг. Сърцебиенето ѝ като че отекуваше като ехо от стените.

Във всекидневната Алън седеше на канапето. Прекалено малката хавлия подчертаваше неговите широки рамене. Отпред хавлията бе

малко отворена и се виждаше черното окосмяване на гърдите му.

Рейчъл пое дълбоко въздух.

— Направи ли си нещо за пиене? — запита тя, макар че бе вече видяла, че той държи чаша в ръцете си.

Като я видя, Алън стана прав. Той плъзна погледа си по тялото ѝ.

— Изглеждаш възхитително — каза той.

Рейчъл знаеше защо бе избрала това въздушно копринено бельо. Тя искаше да се хареса на Алън, но сега се страхуваше как ще продължи вечерта. С известно усилие успя да отговори на Алън.

— Благодаря.

— Просто възхитително!

Рейчъл не издържа на погледа на Алън. Тя погледна към бара.

— Аз си взех едно бренди. Да ти направя ли нещо? — попита той тихо.

Рейчъл нервно облиза с език горната си устна, без да помисли колко чувствено беше това малко движение.

— Да, аз... бих искала едно мартини.

Той се засмя.

— Добре, това е единствената напитка, която мога да приготвям.

Рейчъл отиде към канапето и седна. Тя имаше чувството, че краката ѝ не искаха да я носят повече. Наблюдаваше Алън как бъркаше мартинито ѝ.

Дан беше първият мъж, с когото бе спала, но никога не бе успяла да го долавя така със сетивата си, както този атрактивен мъж. Дан никога не можеше да я възбуди само чрез един поглед, един жест или едно докосване. Тя бе мечтала за това да докосва тялото на Алън, бе изпитала влечение, което никога не бе смятала за възможно. Едно почти непоносимо напрежение тегнеше във въздуха.

Алън междувремежно бе приготвил питието. Когато приближи до Рейчъл, той я погледна в очите. Рейчъл искаше да гледа настрани, но погледът на Алън не ѝ позволи.

Алън ѝ подаде мартинито, а ръката на Рейчъл затрепери, когато посегна да го вземе.

Алън седна до нея на канапето. Той си наля още бренди. Дълго гледаше русата жена до себе си. Отпи голяма глътка бренди, за да се разсее.

Рейчъл, почти без дъх, видя как Алън сложи своята чаша върху масичката и след това протегна ръка към нейното мартини. Взе чашата ѝ, сложи я до своята и отново се обърна към Рейчъл. Безмълвно я привлече към себе си. Известно време я задържа мълчаливо.

— Искам да те любя — прошепна ѝ нежно. — Искам го от самото начало.

Директността на неговите думи я накара едва забележимо да трепне. Тя искаше да се освободи от прегръдката му и стана, но Алън я задържа.

— Остани! Не бягай! — каза той умолително.

Бавно прекара ръката ѝ по устните си и я целуна. Съвсем нежно целуна върховете на пръстите ѝ. Неговите ласки предизвикаха възбуждаща топлина по цялото и тяло.

Алън леко погали с ръката си ръката на Рейчъл. След това улови брадичката ѝ и сведе устни към нейните. Целуна я първо безкрайно нежно, а след това, когато тя отговори на целувката му, настойчиво и диво. Устните на Алън подкладоха огъня на страстта в нея и всички колебания бяха забравени. Това, което правеха сега тук, бе правилно и съвсем естествено.

Когато Алън покри лицето ѝ с хиляди малки целувки, тя изстена. Алън я притисна силно към себе си, за да усети всяка фибра на тялото ѝ. Тя почувства колко бе възбуден и се наклони към него още. Предпазливо Алън повдигна краката ѝ, така че Рейчъл легна на дивана. След това той се наведе над нея. Рейчъл обви ръце около тила му и го целува, докато желанието ѝ стана нетърпимо. Алън плъзна пръсти леко по гърдите ѝ, по корема ѝ надолу по хълбоците. Рейчъл се обърна при докосването на неговите ръце. Пръстите му се плъзнаха под грапавата материя на хавлията, която падна от нейните рамене на земята. И като че ли това беше най-естественото нещо на света, Алън съблече нежно Рейчъл.

С възхищение и желание се гледаха един друг. Дори само видът на двете им тела я възбуждаше, а представата за предстоящите докосвания повишаваше желанието ѝ и вече ѝ беше невъзможно да се въздържа.

Алън коленичи пред Рейчъл на земята и започна да обсипва цялото ѝ тяло с горещи целувки. Рейчъл трепереше от страст. Алън придърпа Рейчъл върху себе си и разтвори бедрата ѝ. Нежно, но и

решително Алън проникна в нея и Рейчъл се притисна страстно към него. Нейният тих вик Алън заглуши с гореща целувка.

Възбуждащо бавно се докосваха телата им, докато желанието стана почти непоносимо. По-бързи и по-бързи ставаха движенията. Рейчъл улови с ръцете си неговата гъста коса и притегли главата му към себе си. И после, някак неочаквано рано, дойде върхът.

Алън бавно се плъзна от тялото на Рейчъл и се притисна към нея. Дълго време лежаха спокойно, плътно един до друг, докато потънаха в спокоен сън.

Рейчъл се събуди, когато един лъч светлина намери лицето ѝ, промъквайки се между транспарантите. Тя дълго не се бе чувствала така добре, така спокойна и отпусната, със съзнанието, че всичко бе наред.

Оправи назад дългите си коси, които бяха паднали по лицето ѝ и докосна нещо твърдо, топло.

Алън! Как така не си спомни веднага за него. Та той беше причината за нейната задоволеност. Изпълнена с любов, тя го разглеждаше както лежеше по корем до нея на дивана.

Рейчъл се наведе малко напред и помилва предпазливо раменете му. Тя се усмихна, когато си спомни, че те се познаваха едва от два дни. Но това, което се беше случило през последната нощ, бе естествено като дишането! Никакви лоши чувства, никаква вина и никакъв срам не я измъчваха. Дали ще може да запълни празнотата, която съществуваше от дълго време в живота ѝ?

Потънала в мисли, Рейчъл дръпна ръката си. Каква безсмислица! Този мъж не бе ѝ давал никакви обещания, а тя не беше поставяла условия. Каквото се бе случило, беше неизбежно, даже трябваше да се случи. Но връзката им нямаше бъдеще, защото не беше любовта, която ги подтикна един към друг. А така беше по-добре, защото любовта носеше болка.

Внезапно Алън се размърда до нея, отвори очи и я погледна. Нежно я прегърна.

— Аз вярвам, че бих могъл да свикна всяка сутрин да се събуждам до тебе — прошепна той.

„Не! — изкрещя всичко в Рейчъл. — Ние трябва да сложим край на играта. Иначе ще стане опасно, много опасно.“

Нощта бе отминала. Сега, на дневна светлина, беше по-добре да бъдат разумни.

Тя притисна ръце към гърдите му. Алън я привлече отново към себе си.

— Къде си? — измърмори той. — Остани, моля те.

При докосването на голото ѝ тяло Рейчъл бе залята от нова вълна желание. Тя притвори очи. Алън взе главата ѝ в двете си ръце.

— Погледни ме — каза той с нежна молба. — Не мога да си представя нищо по-хубаво от това да те любя — прошепна той.

След това притисна страстно устни към устата на Рейчъл.

Този път тя не искаше да се поддаде, но милувките на Алън извикаха отново желанието, което тя бе изпитала през изминалата нощ.

Алън редеше целувка след целувка по тялото на Рейчъл. Започна от нейните рамене, движеше се към гърдите ѝ, към корема ѝ, докато достигна краката ѝ. Но и тук не спря. Нежно целуна вътрешната страна на бедрата ѝ. Рейчъл зарови отново пръсти в гъстата коса на Алън и нови все по-силни вълни на желание я обгръщаха.

Когато страстта стана много силна, той я отблъсна от себе си, след което започна да я гали, да я милва, докато дишането му се ускори.

Накрая Алън издаде силен стон, хвана Рейчъл за хълбоците и я повдигна внимателно в скута си. Рейчъл извика тихо от удоволствие, когато усети как той прониква в нея.

Всяко движение усилваше страстта ѝ, тласкаше я към жадуваното, докато най-сетне двамата стигнаха едновременно екстаза.

След като лежах малка вечност, прегърнати един до друг, Рейчъл прекъсна идилията.

— Късно е — каза тя. — По-добре е вече да се облека.

Тя вече бе станала и отиде в стаята на Евелин, за да потърси в гардероба ѝ хавлия.

Алън я погледна, потънал в мисли. Как бе възможно тази жена в един момент да бъде така открита и всеотдайна, а в следващата минута — така отсъстваща и почти враждебна? Дали беше заради спомена за мъжа ѝ? Дали тъгуваше още за него? Или не искаше да допуска някого така близо до себе си, че да я боли, ако отново загуби този човек?

Ако беше така — добре. Това правеше цялата работа приятно неусложнена, защото той не искаше да се впуска в сериозна връзка.

Така беше досега. Обаче с тази жена, която познаваше от кратко време, той искаше да дели всичко, което притежаваше. Искаше да ѝ даде утеха и сигурност, да я люби и да облекчи страданията ѝ, които я терзаеха и още я терзаят. Никога през живота си не бе изпитвал такива силни чувства към една жена и това го объркваше.

Когато Рейчъл се върна отново, той видя отсъстващия ѝ поглед. Тя се усмихна неуверено.

— Да приготвя ли нещо за ядене?

— Аз имам апетит само към теб — се пошегува Алън. Когато видя, че тя сви вежди, той добави: — Освен това ти не си обещава на твоята племенница да не разказваш нищо на родителите ѝ или? — попита Алън.

Рейчъл кимна.

— Ти имаш право. По-добре е да закусим в някой ресторант, за да не забележат, че сме идвали.

— Добре — съгласи се Алън. — Хайде да почистим и да тръгваме.

VIII

След като Рейчъл и Алън бяха се облекли и разтребили, нахраниха Мак и се запътиха да предадат китарата на Алън. Боксерът оставиха в жилището, защото щеше да му е по-удобно, отколкото на някой огрян от слънцето паркинг.

Няколко минути по-късно те спряха пред малко кафе, където седнаха да закусят.

Рейчъл беше радостна, че отново има малка дистанция между нея и Алън и че той не държеше да говорят за изминалата нощ, а вместо това най-сетне започна да разказва за себе си.

— Аз познавам Стюарт Клиъри от малък. И всъщност той е виновен за това, което стана от мене — Алън се засмя. — Родителите на Стюарт му купиха китара, и тъй като тогава ние правехме всичко заедно, искахме и двамата да се научим да свирим. Стюарт ходеше на уроци и ми преподаваше каквото бе научил. Но аз нямах собствен инструмент, за да се упражнявам. Бяхме много бедни, за да купим китара. Тогава реших да си направя една.

Алън поклати глава.

— Нямах никаква представа как да я направя, но нуждата създава изобретенията. Разгледах точно китарата на Стюарт, след това отидох в библиотеката и потърсих литература за изработване на китари. Не беше много. И тогава един мебелист ми подари дърво. Това естествено не беше подходящото дърво, но за моите цели ставаше. Инструментите също трябваше да взема на заем.

От Рейчъл не убягна, че очите му светнаха при спомена.

— Аз трябваше да омекотя дървените части във вряла вода в старата вана, в която винаги се къпеха най-малко десет души. Първоначално не успях да огъна дървото в подходящата форма. Беше много трудно, но успях!

— Вярвам ти — промърмори Рейчъл. Едва ли имаше нещо, което Алън да не можеше да постигне. — Това ми напомня, как аз смених първите гуми — продължи тя. — Много неща изглеждат по-прости,

отколкото са в действителност. Аз не затегнах здраво гайките на колелата. Малко по-късно дойде собственикът на колата разгневен и се оплака, че почти загубил едното колело. Какво само можеше да се случи!

Алън улови ръката на Рейчъл.

— На мен не ми харесва да те гледам в работилница — каза той. — Като собственичка — да, но не и като обикновен монтьор. Не такава красива, чувствителна дама като теб!

Рейчъл издърпа ръката си.

— Това е честна работа и ми доставя удоволствие — каза тя остро. Опита се думите и да не прозвучат като извинение. — Ако работата е достатъчно добра за един мъж, то тя е достатъчно добра и за една жена. Външността тук няма никакво значение.

Нощта с този мъж беше много хубава, но заради това Рейчъл няма да позволи да ѝ се предписва какво да прави!

— Но това не е работа и за всеки мъж! — упорстваше Алън.

— Правенето на китари също не е — отговори тя остро, натъжена, че утрото, което бе започнало така добре, трябваше да завърши с караница.

— Но ти не искаш да ме убедиш, че от малка си мечтала да работиш в работилницата. Сигурно си имала и други планове?

Рейчъл се втрени в кафето си. Да, тя беше имала други планова! Но това беше толкова отдавна! Тя въздъхна.

— Аз исках да стана готвачка. Учих готварство в „Хай скуул“. Дан ми беше обзавел малка готварница, даже с малка печка... — гласът ѝ потрепери, когато си помни какво се бе случило тогава. Когато започна да продава своите първи произведения, Дан беше станал ревнив и я упрекна, че чрез работата си иска да се запознае с други мъже. Накрая тя заряза всичко.

Рейчъл потисна мрачните спомени.

— Готвенето изисква пари и време. А аз нямам и двете. Но това... Но това ще се промени. Работилницата ще печели все повече. Половината от нея принадлежи на Луис, но ние се погаждаме добре с него.

Алън кимна. Той се възхищаваше на тази жена заради нейната сила и непрекъснатия оптимизъм. Не, това не беше само възхищение. Зад него се криеше по-силно чувство. Той отбягна погледа на Рейчъл.

Винаги се беше шегувал с любовта от пръв поглед, но помежду им нещо бе пламнало, когато се срещнаха за първи път.

Едва забележимо присви очите си. Накъде, по дяволите, отиваха неговите мисли? Любов, какво беше това изобщо? Че двама души спят заедно ли? Беше ли любов това, че той се бе появил с осемте си братя и сестри на бял свят? А ако това наистина е било любов, къде е останала тя, когато баща му бе избягал от тях, за да не се върне никога повече?

Не, Алън не вярваше в любовта и считаше, че е по-добре, ако изобщо съществуват само свободни отношения. Така всеки за себе си беше отговорен, без да се нараняват невинните.

Когато отново повдигна очи, той видя, че Рейчъл все още го разглеждаше.

— По-добре да тръгваме — промърмори той смутено, защото винаги, когато погледнеше в очите ѝ, му идваше на ум думата „любов“.

Алън извади една десетдоларова банкнота от джоба си и я хвърли на масата. Рейчъл я взе и я върна обратно на Алън.

— Този път аз ще платя — каза тя решително.

Алън пъкна банкнотата обратно в джоба си, стана безмълвно и тръгна с дълги крачки към вратата. Той искаше да установи дистанция между себе си и тази жена. Тя усложняваше живота му, защото му навяваше мисли, които той не знаеше как да подреди.

На улицата Рейчъл хвана Алън за ръката.

— Какво се е случило? С нещо те ядосах ли?

Изненадано Алън я погледна. Толкова ли беше прозрачен?

— Не, ти не направи нищо. Само бързам, това е всичко. Трябва да предам китарата и след това да отпътуваме вкъщи и да продължа да работя. Аз загубих вече доста време.

Рейчъл спря дъха си с надеждата, че болката, която усети ненадейно дълбоко в себе си, няма повече да бъде така силна. Вчера през нощта Алън бе казал, че те имат всичкото време на света. А също и днес сутринта той не бързаше. А сега, когато неговите потребности бяха задоволени, изведнъж се разбърза! Звучеше така, като че ли съжالياва, че е разпилял толкова много време с нея. Тя се упрекваше, че се бе доближила до този мъж. Сама си бе виновна за всичко!

— Аз ще карам — предложи Алън. — Познавам пътя.

— Добре — отговори Рейчъл, едва потискайки яда си.

Алън я погледна въпросително, но не каза нищо. Рейчъл му даде ключа, след което се качиха в колата.

По пътя Рейчъл забеляза, че ръцете на Алън бяха хванали здраво кормилото. Какво беше казала? Или той си е спомнил нещо неприятно, когато ѝ разказваше за младостта си? Може би му е станало ясно, че не е постигнал онова, което е възнамерявал.

Рейчъл прехапа замислено долната си устна. Вероятно беше само нервен, защото не знаеше дали ще получи добри пари за своята китара, за да преживее другия месец? Навярно трябваше да му каже, че той не трябва да се тревожи. Тя нямаше много, но за сносен живот стигаха, даже и за него.

— Пристигнахме — каза Алън ѝ Рейчъл отложи намерението си за по-късно. Докато Алън намери място за паркиране, трябваше да обиколят почти три блока.

За изненада на Рейчъл музикалният магазин беше от скъпите.

Една стара, много елегантно облечена дама се приближи към тях. Тя и Алън очевидно добре се познаваха.

— О, Алън, колко е хубаво, че те виждам. Ние вече очаквахме китарата. Клиентът така ни лази по нервите, че без малко да му кажем, че китарата е продадена.

Алън се засмя и прегърна жената.

— Откога си заинтересувана да разваляш добра сделка?

След това той се обърна към Рейчъл и представи двете жени една на друга.

— Рейчъл Лорънс. Джулия Фейършилд, собственичката на този магазин.

Рейчъл протегна ръката си.

— За мен е удоволствие — каза тя.

— За мен също — отговори жената учтиво и стисна ръката на Рейчъл. — Влезте. Аз ще ви покажа магазина, докато Алън преговаря с Ърни, или искате да видите как двамата ще спорят за всеки цент — добави тя лукаво.

Рейчъл поклати бързо глава. Беше ѝ любопитно да разгледа магазина, а освен това имаше добра възможност известно време да бъде далеко от Алън.

— Веднага се връщам — обеща Алън, след което напусна помещението.

Рейчъл се усмихна насила. Дано Алън има късмет и да уговори добра цена, тогава навярно и настроението му ще се подобри.

Джулия водеше Рейчъл из всички помещения за продажба, при което непрекъснато говореше за много прочути хора, които купуват при нея. Рейчъл не можеше да си представи, че тъкмо Алън прави китари за такъв реномиран магазин. Как така не е материално по-добре? Защо живееше като нея на края на света, в самотната къща на Клиъри.

Звънецът на вратата иззвъня, когато бяха в една уютно обзаведена задна стая. Джулия се извини и отиде да обслужи клиентите. Рейчъл седна на канапето. Дали Алън и клиентът вече се бяха споразумели за цената? Потънала в мисли, тя взе едно от списанията, които лежаха върху масата. Погледът ѝ попадна на друго списание и тя затаи дъх: на първата страница беше снимката на Алън. Тя грабна списанието. Да, няма съмнение, беше Алън. Какво правеше снимката му върху заглавната страница на едно такова прочуто списание?

Тя разлисти бързо страниците и зачете заглавията:

„Недостъпно съобщение за милионера и майстор на китари Алън Максвел. Един бонвиван и неговите луксозни вили в цял свят.“

Рейчъл не можеше веднага да схване какво бе написано. Ако името не беше написано под снимката, би могла да се закълне, че става въпрос за някой друг.

Защо Алън я беше накарал да повярва, че е беден? Защо ѝ разказа, че е направил сам първата си китара? И защо живееше в старата къща на Клиъри?

Внезапно в Рейчъл се надигна гняв. Сега тя можеше да разбере защо при Алън някак си имаше чувството, че той бе свикнал да получава всичко, каквото пожелае. О, как трябва да се е смял, когато му бе предложила да разделят разноските за пътуването! И тя му се довери! Държала се бе като глупачка!

Когато продължи да чете, усети как нахлува кръв в главата ѝ. В статията пишеше, че Алън обича да си предлага услугите в случай на

нужда. Че преди всичко помага на вдовици и старици най-вече с рекламна цел.

Без желание да чете по-нататък, Рейчъл захвърли списанието на масата. Ужасно! Колко смешна се показва тя! Сигурно Алън тайно ѝ се е присмял и навярно дори е възнамерявал да публикува в илюстрираните списания преживявания от тяхната връзка.

Рейчъл трепна, когато чу гласа на Алън от вратата.

— Да тръгваме ли?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — изрече тя. Защо не бе реагирала по-бързо и бе тръгнала, преди той да се завърне? Тогава би се затруднил да се върне обратно в малкия беден град в Северна Каролина. Вероятно би летял със своя частен самолет.

— Ти заспа ли? — попита я той, когато видя смутения израз на лицето ѝ.

— Не, бях будна.

Тя хвърли поглед върху списанието, но страниците бяха загърнати така, че не можеше да се види снимката на Алън. „Добре — помисли тя, — той трябва да продължи да вярва, че не съм го разобличила.“

Алън беше учуден от поведението на Рейчъл, но го отдаде, на своето лошо настроение на път за магазина.

Когато отиваха към колата, Алън запитва.

— Искаш ли да останеш до обяд в града?

Рейчъл поклати глава.

— Не, не искам. Трябва да се връщаме. Освен това тук повечето локали са доста скъпи и аз не вярвам, че някой от нас може да си ги позволи — неприкрит сарказъм прозвуча в тона ѝ и Алън я погледна с неразбиране.

— Съжалявам, че направих тази забележка за загубеното време. Ядосах се от нещо друго — той оправи една къдрица на лицето на Рейчъл. — Аз не искам да продам времето с теб за един милион долара.

— Аз даже ти вярвам — произнесе тя сухо и дръпна нетърпеливо ръката си. — Време е да се връщаме.

— Какво се е случило? — попита той, когато забележа приведените ѝ рамене.

— Какво се е случило? — повтори Рейчъл. — Защо трябва винаги да се е случило нещо? Ние уредихме тук всичко, каквото искахме. Даяна не беше тук, ти продаде своята китара. Какво търсим още тук?

— Защо не ми кажеш какво те вълнува? — помоли Алън. — Хайде да поговорим за това.

Първоначално Рейчъл се колебаеше. Тя не искаше да му разказва нищо, но когато той така открито запита, не искаше да го лъже.

— Защо нищо не си ми казал, Алън? — попита тя с глас, който внезапно стана несигурен. — Защо позволи да ставам за смях? Аз зная за твоите палати и твоето богатство.

Алън я гледаше известно време въпросително. След това си спомни, че върху масичката в задната стая на магазина имаше списания. Навярно е имало и на бащата на Джейд, в което е пишело нещо за него.

— Рейчъл — започна той, — ти никога не си ме питала нищо. Не съм те лъгал. Освен това аз исках да ти кажа всичко...

— Сега ти можеш лесно да говориш! — Рейчъл сви юмруци.

— По време на обяда, затова исках да те поканя днес — отвърна Алън.

— Аха, след като отново си влязъл в твоята роля на Робин Худ и сигурно си платил своя месечен принос за подпомагане на вдовици без средства и старици — каза Рейчъл горчиво. — А какво ще кажеш в твоето следващо интервю? Че си посветил своето време и любов на бедна вдовица, която притежава малка работилница? Че този път ти лично си се жертвал, и че това естествено е още по-безлично, отколкото да дадеш няколко жалки долара?

— Рейчъл, всичко е съвсем различно, отколкото ти мислиш. Аз наистина исках да ти кажа. Но чаках само подходящ момент.

— Когато се видяхме за пръв път, тогава би бил най-подходящият момент — отвърна тя. — О, Алън, ти трябваше да ми кажеш кой си и че си богат.

— Защо? — попита той. — Каква би била разликата? Аз съм си все същият — мъжът, с когото ти пътува, когото ти опозна по-добре и с когото отиде в леглото. Наистина е без значение, че едва сега научаваш, че имам малко пари.

Рейчъл поклати глава. Тя никога не би си позволила да се сближат, ако знаеше, че от самото начало той не е чувствал нищо друго към нея, освен съчувствие.

— Рейчъл, Рейчъл — каза той нежно. — Слушай, с това, което си прочела във вестника, нямам нищо общо. Истина е, че дадох пари за благотворителни цели, но никога не съм желал това да се разпространява сред обществеността. Аз дори не зная защо се сърдиш. Престъпление ли е да помагаш на другите?

Рейчъл погледна в очите му. Той не я разбираше, той никога не би я разбрал. Но вече ѝ беше безразлично. Тя бе извлякла най-доброто от ситуацията — спомни си, че той не бе дал показания в полицията. Сега тя му показва своята благодарност, даже повече от това. Бяха квит.

— Не — отговори тя студено, — това не е престъпление.

Тя искаше само да си отиде вкъщи и никога повече да не бъде заедно с този мъж. Ще пътува обратно заедно с Алън, но след това ще се махне от пътя му и няма да му даде възможност да я нарани още по-дълбоко.

— Не можем ли да останем за обяд? — повтори Алън своя въпрос.

Рейчъл се колебаеше. Какво значеха още два часа? „Остави го да си похарчи парите“ — си мислеше и се съгласи безмълвно.

Алън я погледна изпитателно. Можеше да види болезнения израз на лицето и ѝ той имаше в този момент чувството, че е загубил нещо прекрасно, което не бе притежавал изцяло.

IX

Алън гледаше Рейчъл известно време мълчаливо.

— Аз трябваше да купя още нещо — обясняваше той, като че ли нищо не е било. — Имаш ли нещо против?

Рейчъл поклати глава.

— Не, вече съм наред.

— Добре — каза Алън усмихнато.

Той въздъхна облекчено, защото се бе опасявал, че Рейчъл през следващите дванадесет часа няма да излезе от черупка си. Докато тя поне разговаряше с него, теоретически съществуваше шансът всичко да се оправи.

— Какво искаш да купиш? — попита Рейчъл, за да прекъсне потискащото мълчание.

Алън се усмихна.

— Една китайска тенджерка. При местенето съм загубил моята. Но тя беше вече много стара и износена.

— Тогава ти обичаш китайска кухня? — запита Рейчъл и влезе в магазина пред него.

Без да отговори на въпроса ѝ, Алън я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

— Тук всеки ден идват повече от петнадесет хиляди души. Не искам да те загубя в навалищата — рече той и забеляза, че Рейчъл трепна при неговото докосване.

Те минаха през отделните отделения, без да купят нищо. Накрая слязоха в избения етаж, където се предлагаха изделия за бита.

— Ти също ли обичаш китайска кухня? — попита Алън и проверяваше изложените тенджери.

Рейчъл кимна:

— Да. Само нямам възможност за това. Аз самата не мога да готвя по китайски, а китайски ресторант при нас няма.

Алън я погледна.

— Тогава трябва веднъж да дойдеш при мен. Аз мога да готвя по китайски — той се засмя. — Моят единствен специалитет. Иначе готвенето не е моята най-силна страна.

Видимо заинтересувана, Рейчъл разглеждаше една от китайските тенджери.

— Рейчъл?

Тръпки я побиха, когато той изговори името и. Неволно върна на етажерката тенджерата, когато забеляза, че ръцете ѝ трепереха. По дяволите, тя не биваше повече да допуска това непредсказуемо желание да се надига в нея.

— Ще ми разрешиш ли да ти наготвя?

— Ще видим — отговори уклончиво тя.

— Аз го приемам като „да“ — каза, решен по-късно да ѝ го припомни.

Алън отиде към един служител и го потърси за съвет. След като бе купил една тенджера, те напуснаха магазина.

— Гладна ли си вече? — рече Алън.

— Мисля, че вече да — отвърна тя. Не беше сигурна дали изобщо би могла да преглътне и една хапка, когато Алън седеше срещу нея, но колкото по-скоро се нахранеха, толкова по-скоро щяха да бъдат отново въщици в Северна Каролина.

— Тогава трябва да отидем до „Чайнатаун“ и там да обядваме? — попита Алън. — След като установихме, че двамата обичаме китайска кухня, това би било една добра идея. Яла ли си вече там?

— Не и в последно време. — „Освен това сигурно не и в същите ресторанти като теб“ — прибави тя в мислите си.

Те се върнаха към колата и потеглиха към „Чайнатаун“. Никой не разговаряше по време на пътуването. Алън се правеше, че трябва да се концентрира върху движението, а Рейчъл гледаше втренчено напред. Двамата отдъхнаха, когато веднага намериха място за паркиране.

— Защо живееш в къщата на Клиъри? — запита Рейчъл внезапно, и въпросът изненада както нея, така и него.

Алън пое дълбоко въздух и се забави с отговора, докато изключваше двигателя и извади ключа.

— Ако искаш, можеш и да не ми казваш — прибави тя бързо.

— Аз обаче искам да ти разкажа. Когато сме в ресторанта, ще ти разкажа защо живея в твоя град — внезапно се засмя. — Аз съм много

радостен, че се преместих там. Ти не си ли?

Рейчъл слезе бързо, за да избегне отговора. Тя не искаше да говори с Алън за чувствата си. Не искаше той да се усмихва пак така безсрамно, съблазнително, защото чувстваше, че тогава сърцето ѝ неволно биеше по-бързо — въпреки всичко!

Алън слезе и затвори вратата на колата.

— Ти не отговори на въпроса ми.

Рейчъл се насили да се усмихне.

— Сега, аз обогатих житейския си опит — тя го погледна право в очите. — Знаеш ли, че за пръв път засадох розови храсти, че бях мъмрена заради високата рок музика, и че ме обвиниха, че съм откраднала кола?

Алън направи крачка към нея.

— Рейчъл, ти ми се изплъзваш. Знаеш точно какво исках да чуя. Исках да узная, че ти беше хубаво с мен, както с никой друг мъж преди това. Ти трябва също да си усетила, че беше нещо съвсем особено, когато се любехме.

— Алън — протестира тя и се огледа загрижено.

— Каж ми прав ли съм? — настоя той с тих глас.

Нейният глас бе едва доловим, когато каза.

— Беше нещо съвсем особено.

Рейчъл мразеше Алън, защото я накара да изрече това. Тя не искаше да бъде командвана от никого.

Алън почувства, че ново напрежение легна във въздуха. По някакъв начин той объркваше всичко! Всичко ставаше не така, както той искаше! Алън трепна. Какво всъщност бе искал? Малко удоволствие? Не, в действителност не... Но той нямаше и нищо против да бе омаял Рейчъл от първия миг.

— Гладен съм — каза Алън, за да наруши мълчанието. — Хайде да вървим.

Той сложи ръка на рамото на Рейчъл и нежно я притегли към себе си, когато слизаха надолу по улицата.

Алън водеше Рейчъл по малки вити улички, в които имаше всевъзможни екзотични ресторанти и магазини. Рейчъл харесваше „Чайнатаун“. Тези чуждоземни изгледи, шумове и мириси по улиците! Човек сякаш попадаше в друг свят.

Ресторантът, в който Алън я заведе, се намираше в закрит ъгъл, далеч от шумната главна улица. Келнерът дружелюбно им се усмихна, когато разпозна Алън. Малко след това дойде и собственикът, за да поздрави лично Алън.

— Алън! — извика той. — Колко е хубаво, че ви виждам отново! — след това се обърна към Рейчъл и се поклони ниско. — Добре дошла, мадам.

Рейчъл кимна машинално. Колко приятелски се отнасяха всички с Алън. А това, че допускаше да го назовават с малкото му име, съвсем не съответстваше на образа на арогантния милионер, който бе описан в списанието. Тя повдигна ядосано вежди. По дяволите, най-сетне трябваше да престане да мисли за Алън.

Рейчъл и Алън седнаха и мистър Хо — собственикът на ресторанта, им подаде менюто.

— Това, което ще поръчате, е естествено за сметка на къщата. Желая ви добър апетит.

Алън се усмихна.

— Така няма да станете богат. Аз вярвам, че можем да съберем пари за яденето.

Мистър Хо махна с ръка.

— Аз се радвам винаги, когато вие сте тук. Освен това, тъй като препоръчвате на всички ваши приятели моя локал, то и бизнесът не е малък.

След като мистър Хо отмина, те разучиха менюто и дадоха поръчката.

— Какво прави мъж с толкова много приятели в самотната Северна Каролина? — попита Рейчъл след това.

— Директен въпрос, директен отговор — отговори Алън с усмивка. — И така: статията, която ти вече си чела в списанието в музикалния магазин, бе причината да приема предложението на Стюарт да се нанесе в неговата къща. Не зная дали си чувала за Престън. Той притежава списанието, в което се появи тази статия за мен.

Алън спря, усмихна се на келнерката, която донесе яденето, след което продължи:

— Дъщерята на Престън, Джейд, и аз се запознахме във Франция, когато бях там последната година — усмивката му изчезна.

— Ние бяхме близки.

Той погледна настойчиво Рейчъл, за да открие как тя реагира на забележката му. Но изразът на лицето ѝ не издаваше, че я обхвана неприятно чувство. Ядосана, Рейчъл се овладя. Естествено Алън бе имал жени. Той беше привлекателен силен мъж със здрави потребности.

— Джейд и аз имахме уговорка — прекъсна Алън мислите на Рейчъл. — Отначало бяхме наясно, че връзката ни няма да трае вечно. След това Джейд сметна, че може да наруши правилата на играта. Тя ми направи намек за женитба. Когато аз отказах, се закле да ми отмъсти. Написа тази статия, защото знае, че аз мразя всякакъв вид журналисти.

Рейчъл опита от скаридите, но мислено не бе при яденето.

— Защо не се ожени? — попита тя.

— Аз не я обичах — обясни Алън.

— Но ти си я харесвал достатъчно, за да легнеш с нея в леглото!

Рейчъл не искаше да бъде така агресивна, но не можа да се сдържи.

— Аз я харесвах — отговори Алън. — Даже много я харесвах, иначе не бих се захванал с нея. Но никога не съм и давал повод да се надява, че ще се оженим. Тя знаеше моето мнение за брака.

— Така ли? И какво е то? — попита Рейчъл.

Алън я погледна замислено. За момент той се опита да ѝ каже, че винаги е бил против брака, докато не я срещна. Но реши друго.

— Бракът е сериозна работа. Джейд виждаше нещата малко другояче. Тя беше омъжвана няколко пъти. За нея това беше една игра и аз съм сигурен, че тя отдавна се е утешила от разочарованието, което ѝ причиних. Когато човек иска да се ожени и да създаде семейство, това трябва да е обмислено зряло. Винаги трябва да се има предвид каква отговорност се поема и да бъде наясно колко мъка може да причини на този, който му се е доверил безусловно.

В гласа на Алън се смесиха болка и гняв.

— Когато двама души са женени и имат деца, то тогава трябва да приемат сериозно брака. Те трябва да помислят какво ще се случи, ако ги изоставят.

За такъв изблик на чувства Рейчъл не бе подготвена. Тя усети как гневът ѝ намалява. Горчивината, която личеше от думите на Алън,

даваше възможност да се разбере, че веднъж е бил много наранен. Дали баща му е зарязал него и майка му? Много искаше да попита Алън, но се въздържа.

— А ти какво мислиш за брака? Ще се омъжиш ли отново? — чу тя Алън да я пита направо.

Тя го гледа дълго време, след което се усмихна леко.

— Не, никога — за един кратък миг тя повярва, че е видяла разочарование в погледа му. — „Но не, само не започвай да си въобразяваш неща, които изобщо не съществуват“ — предупреди сама себе си.

— А защо не? — искаше да узнае Алън.

Рейчъл се колебаеше.

— Защото още не съм си отдъхнала от първия път.

— Рейчъл? Доколко още не си си починала от твоя брак?

— Финансово, как иначе? — отговори тя грубо. — Не мислиш ли, че вече трябва да тръгваме? — попита тя и беше радостна, когато Алън кимна и се надигна.

Х

Рейчъл и Алън отидоха в жилището на Евелин и Родни и взеха свръхщастливия Мак. След това се отправиха в посока към Северна Каролина.

Мак изглежда се бе притеснил, че са го оставили завинаги сам в жилището. Като разбра, че не е така, по време на пътуването, не го свърташе на задната седалка. Беше сложил предните си лапи върху седалката пред него и се опитваше на смени да ближе Рейчъл и Алън. Когато Алън, който беше зад кормилото, се обърна към Рейчъл да ѝ каже нещо. Мак любвеобилно прекара мокър език по лицето му.

Това счупи леда. Рейчъл не можа повече да се сдържи и се засмя високо. Напразно заповяда на кучето да легне на задната седалка. Мак, очевидно повярвал, че е направил нещо страхотно, се опитваше да го повтори, но този път с Рейчъл. Тя обаче успя да завърти настрани главата си.

— Това го намираш за много смешно — изръмжа Алън.

— Не, изобщо не — се опита да изрече Рейчъл между два пристъпа на смях.

Тя се смееше все още, когато Алън спря внезапно колата. Светкавично се обърна към нея и отърка бузата си о нейната.

— Така — каза той игриво сърдито. — Аз исках да ти предам няколко кучешки бацила.

Сега Рейчъл си изтри лицето, както преди това бе направил Алън. Освен това тя не можеше да спре да се смее.

— Аха, това ти хареса — отбеляза Алън. — Ти можеш да получиш повече от това.

Той отново се обърна много бързо към Рейчъл, но този път я придърпа към себе си, за да я целуне дълго и нежно. Внезапно стана сериозен, освободи се малко от нея и я погледна продължително.

— Не ме мрази, само защото имам пари, Рейчъл — измърмори той. — Дай ми шанс.

След това отново я прегърна. Рейчъл имаше чувството, че ѝ се зави свят. Не, тя не мразеше Алън. Но какъв шанс трябваше да му даде? Да се промъкне в живота ѝ и да ѝ причини болка? Раздвоена, тя затвори очи. Защо беше така възбуждащо и хубаво да лежи в прегръдките му?

А след това, макар че преди малко си бе обещала да не се увлича, тя отговори на целувката на Алън. Обви с ръце врата му, погали косата му, след което ръцете ѝ се плъзнаха по гърба под ризата, за да докосне голата му кожа.

— О, Рейчъл — каза той внезапно и се отдръпна от нея. — Трябва да престанем, иначе ще имаме ядове заради възбудата. Дори Мак не може ни защити от намесата на полицията.

Кучето излая силно, когато чу името си, а Алън и Рейчъл обърнаха глави към него. Те забелязаха, че Мак ги гледаше зорко, готов всеки момент да играе с тях хубавата игра, която бяха започнали.

— Да карам ли по-нататък? — предложи Рейчъл.

— Само ако искаш да те милвам през цялото пътуване. Не мога да държа мирни ръцете си.

Рейчъл се усмихна.

— Тогава е препоръчително ти да караш. Аз не желая да предизвикаме катастрофа. Но ми кажи, когато се измориш.

— Аз съм още бодър. Последната нощ спях много добре. Това се дължеше сигурно на удобния диван на твоята сестра — отговори той и ѝ намигна.

— Или на питиетата на моя зет — контрира Рейчъл.

Алън стана сериозен.

— В действителност това бе твоята близост, Рейчъл. Ти ме омагьоса, ти ме караш да мисля неща, които никога не трябва да мисля.

— Какво например?

Той се колебаеше. Сега какво да ѝ каже? Че има неясното чувство, че не може да живее повече без нея. Не, това беше пълен абсурд!

— Мислех си — каза той наместо това — просто да те отвлека от твоята стара работилница на самотен остров и там да те скрия за себе си.

Рейчъл се усмихна насила. И така за него тя беше неговата робиня! Но тя няма да позволи на никой мъж да я притежава. Сега, тъй като между тях не цареше потискащо напрежение, Рейчъл не искаше да започне спор. Няма да противоречи на Алън. Щеше да изчака, докато свърши пътуването и ще го отстрани завинаги от мислите си. Но дали ще може?

— Като те гледам така, вярвам, че ти искаш колкото се може по-бързо да стигнеш при Даяна, нали? — го чу да я пита.

Рейчъл кимна, благодарна, че той бе грешно разчел мислите ѝ.

— Дай ми обеща, че ще се поправи, и аз ѝ вярвам. Но съвсем честно казано, бих искала лично да видя дали всичко е наред.

— Това мога да го разбера — отговори Алън. — Опитай малко да поспиш, така времето няма да е толкова дълго.

Тя кимна отново, облегна се на облегалката и скоро заспа.

Когато приближиха къщи, беше почти два часа сутринта. Рейчъл се събуди, когато Алън спря форда до неговия черен корвет на паркинга. По някое време Рейчъл се бе облегнала на рамото на Алън и ѝ трябваше известно време, докато разбере къде се намира. Объркана, тя гледаше колата.

— Това е тя — промърмори Алън, като че ли четеше мислите ѝ. — И тази черна лъскава вещ е виновна за това, че прекарах два дни и една нощ с теб. Бог да благослови племенницата ти! Целуни я от мен, когато се качиш, окей? — той ѝ смигна. — И ѝ кажи, че може да краде колата ми винаги, когато поиска.

— Аз ще я пазя — отговори Рейчъл сериозно. — Още един път не бих могла да издържа на такава възбуда.

Тя слезе, хвана поводата на Мак, но този път кучето тръгна до нея послушно към къщата, без да прави опити за освобождаване.

Алън последва двамата. Преди Рейчъл да бе достигнала вратата, той ги настигна. Хвана я здраво за рамото и я обърна към себе си.

— Не бих желал да те оставя да спиш сама.

Рейчъл погледна нервно към прозорците на първия етаж. Навярно Даяна не стоеше зад завесите. Освен това пътуването свърши. Тя се бе заклела да отстрани Алън от живота си.

— Ти знаеш, че аз не мога да остана при теб — отговори тя и се освободи от него. „Но ти не знаеш, че не Даяна е причината“ — добави тя в мислите си.

Отвори вратата и пусна Мак да мине. След това се обърна още веднъж към Алън:

— Лека нощ.

Алън я целуна леко по челото.

— Спи спокойно, красавице.

Рейчъл затвори вратата и тръгна тихо нагоре. Във всекидневната намери Даяна, легнала върху дивана. Рейчъл я заразглежда с обич. Изглежда момичето я бе чакало и бе заспало. Внезапно Мак откри своята господарка и с един скок беше при нея, заскимтя и облиза лицето ѝ.

— Престани! — заповяда Даяна със сънен глас и се опита да отпъди кучето. Бавно отвори очите си.

— О, лельо Рейчъл, ти се върна! — тя седна, този път напълно будна. — Аз чаках, но след това съм заспала.

— Тогава сега върви в леглото. Утре ще можем да разговаряме за всичко.

— Не, аз искам сега да говоря с теб, моля те! — Даяна я погледна умолително. — Какво, става с мъжа? Нищо ли няма да ми се случи? Ще подаде ли оплакване срещу мен?

Рейчъл отиде към Даяна, отпусна се до нея на дивана и я погали.

— Нищо няма да ти се случи, обещавам ти. Всичко е вече отминало и забравено. А ние двете няма да разговаряме повече за това.

Даяна притисна леля си към себе си.

— Това няма да го забравя — тя изхълца — до края на живота си. Рейчъл почувства, че Даяна плаче.

— Спокойно — утешаваше тя момичето. — Не бива да плачеш. Ти направи грешка, но тя е оправена. Лягай в леглото и заспивай! А утре ще отидем на кино, когато се върна от работа.

Даяна се изправи и изтри сълзите. Тя се усмихна на Рейчъл.

— Благодаря — прошепна тя.

Сега самата Рейчъл беше близко до сълзите. Тя прегърна още веднъж Даяна и я притисна здраво.

Когато момичето отиде в стаята си, Рейчъл гледаше все още примирено. Всичко се оправи — най-малкото всичко, което касасе Даяна. Алън няма да се оплаква на полицията, а за момичето това беше един добър урок. Но какво щеше да стане с нея, с Рейчъл? Изминалите два дни развалиха постигнатото с много усилие душевно равновесие.

Тя помогна на Даяна да оправи проблемите си, но кой ще помогне сега на нея?

По някое време Рейчъл стана и отиде в спалнята, съблече се и се пъкна и леглото. Не можеше да попречи мислите ѝ да кръжат около Алън, който сега лежеше в стаята под нея и навярно гледаше нагоре към тавана. Тръпки побиха Рейчъл по цялото тяло и тя бързо дръпна чаршафа над главата си.

Когато Рейчъл се събуди на другата сутрин, усети мириса на печен шпек. Погледна към часовника и скочи уплашено — беше вече осем часа! Трябваше незабавно да отиде в работилницата. Луис нямаше да ѝ прости, ако се излежаваше, наместо да му помага.

Тя бързо стана, облече една хавлия и изтича в кухнята. Даяна стоеше пред печката и пържеше яйца в голяма тенджера.

— Добро утро — поздрави Рейчъл.

Даяна се обърна.

— О, ти не биваше още да ставаш. Аз исках да ти донеса закуската в леглото.

Рейчъл се засмя.

— Не трябва да правиш нищо, скъпа. Ти също легна много късно, както и аз. Аз исках да си направя само чаша кафе. Ще си взема нещо за ядене. Луис ще бъде страшно сърдит, ако не се появя скоро в работилницата.

Даяна изсипа яйцата и шпека в чиния.

— О, лельо Рейчъл, Луис няма да се сърди. Той те уважава.

— Даяна, Луис е един приятел и партньор в бизнеса, нищо повече.

— Точно затова няма да се сърди.

Даяна наля кафето и сложи чашата и чинията пред Рейчъл.

— Да му позвъня ли и да му кажа, че днес ще отидеш по-късно.

Рейчъл въздъхна.

— Това вече се е забелязало — когато Даяна се върна отново до печката, за да вземе закуската си, тя добави. — Това със закуската беше много мило от твоя страна. Много ти благодаря.

Даяна погледна затруднено Рейчъл.

— Това беше най-малкото, което можех да направя. Съжалявам, че бях толкова лекомислена, преди... е, ти вече знаеш какво се случи. Ти изпита заради мен затруднения, и... искам да ти кажа, че много те обичам.

Рейчъл се радваше, че Даяна говореше така открито с нея.

— Аз също винаги съм те обичала, Дай — тя взе парче от закуската. — Сега е по-добре да побързам, иначе Луис няма да ме види през целия ден. Виж във вестника какво прожектират, става ли?

— Става, лелю Рейчъл.

Рейчъл затъна закуската си, взе душ за рекордно кратко време и след петнадесет минути вече беше по работен комбинезон до колата си.

Преди да стигне до нея, на приземния етаж се отвори прозорец и Рейчъл чу гласа на Алън.

— Какво, по дяволите, търсиш навън по това време? Ти трябва още да си в леглото.

— Ти също, но има хора, които трябва да си заслужат хляба.

— Защо не назначиш механик?

Рейчъл се обърна и го погледна с високо повдигнати вежди.

— Така може да пита само някой с много пари! Ние вече имаме механик — отговори тя. — Ти тъкмо разговаряш с него. Доскоро.

Алън ѝ помаха още веднъж и след това затвори прозореца. Една неясна идея премина внезапно през главата му. Замислено отиде в банята и там, под душа, идеята му придоби окончателен вид.

Луис протестираше, че Рейчъл веднага след такова дълго и напрегнато пътуване, иска да работи. Ейвъри помагал по време на отсъствието ѝ, но той още не беше в състояние да извършва самостоятелни ремонти. Повечето коли стояха в двора на работилницата, така че Рейчъл и Луис бяха затрупани цял ден с работа.

Когато най-сетне стана пет часа, Рейчъл се чувстваше като пребита. Но тя бе обещала на Даяна да ходят на кино и искаше да удържи на думата си.

Рейчъл не си направи труда да се преоблича, влезе в къщата и тръгна нагоре по стълбите.

От жилището на Алън се разнасяха съблазнителни ухания. Рейчъл спря и помириша: китайска кухня! Тя се усмихна. Алън изпробваше новата си тенджера. След това тя продължи нагоре.

Внезапно Даяна и Алън излязоха от жилището му.

— Изненада! — извикаха те заедно. — Ние ти приготвихме вечеря.

Рейчъл гледаше объркано ту единия, ту другия. Сигурно Алън е предполагал, че тя няма да приеме поканата. Но какъв избор ѝ оставаше?

— По-късно можем да отидем на кино. Ела и погледни — извиха гордо Даяна. — Трябваше да обиколим всички магазини за хранителни стоки, за да намерим подправките. А аз помогнах при готвенето — тя се помъчи да изрече името на екзотичното ястие.

— Тогава нищо друго не ми остава, освен да кажа „да“. Само мирисът ме кара да огладнея. Имам ли време да взема бързо един душ? Не мога да дойда така на вечеря.

— Но трябва да побързаш — пошегува се Алън. — Защото ако дойдеш много късно, всичко ще е ометено.

Рейчъл се обърна и забърза нагоре по стълбата. Бързо се изкъпа, сложи си крем, облече една лека блуза с широки ръкави и къса пола. Когато обу сандалите си, се почука на вратата.

Рейчъл отвори и се смая — Алън стоеше навън с голям букет рози в ръка.

— О, Алън, те са прекрасни — извика Рейчъл.

— Радвам се, че ги харесваш — каза той тихо.

Тя се огледа нервно.

— Не искаш ли да влезеш?

Веднага се разкая, че го покани да влезе, и се надяваше, че той ще откаже. Нейното жилище не беше много добре подредено, макар че бе положила много усилия да го обзаведе уютно.

— С удоволствие — каза Алън и влезе.

— Ще сложа розите във вода — измърмори Рейчъл и изтича в кухнята. Тя нямаше подходяща ваза, затова взе голяма чаша.

Алън я бе последвал. Когато го видя, тя се усмихна смутено.

— Чашата не е много подходяща за красивите рози, но е по-добре от нищо.

— Те изглеждат добре в нея.

Известно време се гледаха мълчаливо.

След това Алън направи крачка към нея и я прегърна.

— Яденето е готово. По-добре да слезем долу, преди Даяна да излапа всичко. Сигурно ще прекараме страхотна вечер заедно.

Рейчъл изтръпна. Боже мой, дали тя можеше да стои близо до него спокойно? На тази вечеря Даяна ще присъства. Но как ще бъде, когато отново остане насаме с него? Със смесени чувства тя последва Алън.

XI

Когато Рейчъл влезе в жилището на Алън, се огледа изненадано. Помещението бе подредено с вкус, мебелите бяха скъпи. Високи етажерки с книги и много музикални инструменти украсяваха стените. Имаше и китари, които Алън лично бе направил.

— Жилището е прекрасно, Алън — каза тя.

— Благодаря.

— Ела насам, лельо Рейчъл, погледни масата! — извика Даяна.

— Оттук — ѝ показа Алън пътя с поклон.

Масата бе нагласена празнично. Свещи хвърляха топла светлина. Върху масичка за сервиране Рейчъл видя сервиз за чай от тънък порцелан с цвят на слонова кост и с тънки сини ивици. Даяна проследи погледа на Рейчъл.

— Сервизът е от Китай, лельо Рейчъл. Алън го е донесъл. Той е бил почти в цял свят — обясняваше момичето.

— Всичко ми харесва тук — отговори Рейчъл.

Алън посочи един стол и го дръпна, за да може Рейчъл да седне. Даяна махаше усърдно капака на всяка купа, назоваваше всяко ястие и обясняваше колко усилие са положили, за да го приготвят.

Рейчъл не можеше да познае Даяна. Това ли беше своенравното, недоволно от целия свят момиче, което тя бе довела от Ню Йорк? Как се бе удало на Алън да спечели доверието ѝ за толкова късо време?

По време на яденето Даяна бърбореше почти без почивка, така че Рейчъл само от време на време можеше да се включи в разговора.

След като се нахраниха, Даяна скочи бързо от стола си:

— Сега вие вървете в дневната, а аз ще измия съдовете.

Рейчъл ѝ предложи помощта си, но Даяна поклати енергично глава.

Алън се усмихваше на двете.

— Аз също бих искал да се включа, но вече има достатъчно доброволци. Ела с мен в дневната, Рейчъл!

— Не, аз ще помогна на Даяна. Двете след няколко минути ще бъдем готови.

Когато свършиха забеляза, че Алън бе напуснал стаята.

— Защо не отиде с него, лельо Рейчъл? Аз мисля, че той те харесва. Искях да ти дам възможност да останеш малко насаме с него.

Рейчъл се усмихна меко на момичето.

— Даяна, този мъж ще намери възможността да бъде насаме с мен, ако поиска.

— Ах, леличко, с такова поведение няма да си намериш никакъв мъж.

— Аз пък и не искам! — отговори Рейчъл по-остро, отколкото обикновено.

Доброто настроение се върна бързо, когато те обмисляха на кой филм да отидат. В малкия град нямаше богат избор и те бързо се споразумяха. Смеейки се, напуснаха къщата и се качиха във форда на Рейчъл.

Филмът беше добър и на тримата им хареса. Алън предложи да изядат по един сладолед и Рейчъл се съгласи. Това щеше да поотложи момента, в който щеше да остане насаме с него.

Рейчъл непрекъснато хвърляше въпросителни погледи на племенницата си. Имаше чувството, че Даяна има нещо наум и не се е отказала да играе ролята на сватовница.

Рейчъл не беше се излъгала. Когато пристигнаха вкъщи, Даяна започна непрестанно да се прозява.

— Това беше чудесен ден! — рече тя. — Надявам се ще ме извините, че веднага си лягам, но съм страшно изморена.

— Лека нощ, Даяна — отговори Алън, като че ли не разбрал плана ѝ, и ѝ подаде ръка.

Даяна я пое, след което го целуна по бузата.

— Много благодаря за страхотния ден, Алън. Беше прекрасно — след това погледна леля си многозначително: — Лека нощ, лельо Рейчъл.

Алън и Рейчъл я гледаха, когато изфуча нагоре по стълбите. Алън си отдъхна.

— Тя е мило момиче. Просто ѝ е необходимо повече доверие.

— Аз ти го казах това. Онова, което сега ѝ е необходимо, е повече разбиране — потвърди Рейчъл.

Алън я гледаше известно време мълчаливо.

— Това ми е необходимо и на мен — каза той тихо. — Искаш ли да ми дадеш и двете?

Тя го погледна с недоумение. Какво означаваше този въпрос?

Алън изглежда бе разбрал правилно недоверчивия израз на погледа ѝ.

— Искаш ли да ми дадеш любов и разбиране? — повтори той. — Ако те попитам дали искаш да станеш моя жена, би ли казала „да“?

Рейчъл го гледаше изпитателно. Бе очаквала, че той ще ѝ предложи да прекара нощта с него, че ще я попита дали има нещо против една авантюра, но не и дали би искала да се омъжи за него! Не, след като му бе заявила, че не възнамерява да предприема втори брак.

Тя отстъпи назад, но Алън я последва.

— Рейчъл — помоли той нежно, — не бягай от мен. Трябва да ми отговориш!

Те стояха един срещу друг и Алън можа да види изписана върху лицето ѝ борбата, която водеше със себе си. Тази вечер той нямаше да получи отговор на своя въпрос. Тя се нуждаеше от време.

— Аз бих могъл да изпия едно питие — каза той. — А ти?

Тя кимна безмълвно. Влязоха в дневната на Алън.

Когато Рейчъл пое питието си, тя едва задържа чашата с треперещата си ръка. Смутено търсеше някаква неангажираща тема.

— Яденето... беше великолепно — изрече с усилие.

Отдъхна си, когато Алън продължи.

— Аз ти казах, че китайската кухня е моя специалност, макар и единствена, що се отнася до готвенето. Това означава, че аз мога добре да пека и шпек за закуска.

Алън седна до нея.

— Това обаче е нещо второстепенно. Вярвам, че можем да се разберем и без шпек.

Рейчъл почувства отново да я заливат вълните на бушуващите в нея чувства. Защо не тръгна веднага нагоре с Даяна?

Алън сложи чашата настрана и тя неволно направи същото. Когато след това я прегърна, тя ни най-малко не бе изненадана. Само в началото имаше чувството, че трябва да избяга, но след това победи желанието да бъде докосвана от него, да усеща близостта му. Тя

искаше да се загуби в неговите обятия, да забрави, че той очаква от нея трудно за вземане решение.

Алън почувства, че в момента тя имаше нужда от нежност и обсипа лицето ѝ с целувки. Той притисна тялото ѝ към своето, за да ѝ даде топлината и безопасността, от които тя се нуждаеше.

Рейчъл въздъхна, когато усети меките му устни върху своята уста. Неволно обви ръце около тила му и го привлече по-близо до себе си. Всички нейни грижи ѝ изглеждаха незначителни. Важното беше, че Алън е тук. Устните им се срещаха непрекъснато. Никой от двамата не забеляза, че целувките им не бяха вече нежни, а страстни и подканящи, докато пламна огънят на желанието, който те вече бяха открили в Ню Йорк.

Рейчъл едва забеляза, че той разкопчава блузата ѝ и я съблича. Усещаше само неговите меки устни по кожата си и страстта, която събуждаха в нея докосванията му. Плъзна ръцете си под ризата му и когато той вдигна ръце, я повдигна през главата му и я пусна небрежно на земята.

Предпазливо Алън отвори ципа на полата ѝ и я съблече заедно с бикините.

— О, Алън! — викът на Рейчъл не беше повече от тихо шепнене.

Алън стана и се съблече. Той я погледна изпитателно и когато не видя в погледа ѝ страх, а само безгранична страст, я притисна нежно върху дивана и легна върху нея.

Рейчъл затвори очи. Беше толкова хубаво да усеща топлината на кожата му! Неволно започна да люлее хълбоци. Дишането ѝ се ускори и тя се наклони към Алън. Когато той проникна в нея, тя мислеше, че от желание ще загуби разума си. Движенията му ставаха по-настойчиви и силни, увличаше я със себе си, докато заедно достигнаха сладостния върховен миг.

Още дълго стояха прегърнати, докато дойдат на себе си.

— Рейчъл — прошепна Алън, — аз искам така да бъде винаги.

Тя отбягна погледа му.

— Ти знаеш, че не съществува това „винаги“.

Думите на Алън развалиха вълшебството на мига.

Нейният страх как ще продължават изригна с нова сила.

— Сега е по-добре да се кача горе — каза тя беззвучно. — Даяна ще се притеснява.

— Тя знае къде си и няма да се притеснява.

Но Рейчъл бързо се облече. Алън я изпрати до вратата.

— Лека нощ, Рейчъл.

Тя се обърна бегло към него.

— Лека нощ, Алън. Това беше... една особена вечер — тя изтича нагоре по стълбата и затвори вратата след себе си. Облегна се на нея и притвори очи.

Как щеше да продължава сега, след като не бе изпълнила твърдото си намерение да се махне от пътя на Алън? А неговото предложение за женитба усложняваше нещата още повече. Но, по дяволите, не можеше да се омъжи за него! Бе се заклела никога повече да не се омъжва!

Рейчъл се опита да прогони мислите за Алън, но не успя.

И в леглото си по-късно дълго лежа будна, докато най-сетне сънят я освободи от мислите ѝ.

На другата сутрин Даяна беше станала отново преди Рейчъл, макар този път да бе нагласила часовника на шест и половина. Рейчъл не знаеше как ще издържи деня, така разбита се усещаше. Когато взе душ и се облече, отиде в кухнята, където закуската стоеше отдавна на масата. Една щастлива Даяна я поздрави.

— Е, той съблазни ли те, когато си тръгнах — попита момичето, подхилвайки се, когато Рейчъл пиеше кафето си.

Рейчъл отбягна погледа ѝ.

— Не зная дали наричаш това съблазняване, но той ме целуна.

— А как беше? — попита любопитно Даяна. — Обзалагам се, че той целува фантастично!

Рейчъл се надяваше да не се изчерви.

— Да, Алън целува добре. И не само това, той наистина е мил.

— Мислиш ли, че го харесваш, лельо Рейчъл?

— Не! — отвърна тя. „Не, тя не го харесва, тя го обичаше! Нямаше представа кога се бе случило, но тя го обичаше.“ — Аз мисля, че не зная — добави тя, когато видя озадачения израз на лицето на Даяна. — Още е рано да се каже нещо — обясняваше тя уклончиво. — Благодаря за закуската, скъпа, трябва да тръгнам.

— Но лельо Рейчъл, ти не хапна нищо!

— Ще си взема за обяд един сандвич. Сега трябва да тръгна — без да чака отговор, тя взе чантата си и излезе.

Рейчъл беше под една кола, когато иззвъня телефонът. Луис се обади и когато затвори, радостно ѝ съобщи:

— Ние получаваме поръчката за поддръжка на колите на Нордел?

— Наистина? — извика Рейчъл.

— Да, ние имаме работа. Знаеш ли какво означава това?

Естествено тя знаеше това! Най-сетне щяха да имат процъфтяваща работилница.

— Ела, днес спираме и ще отпразнуваме случая! — предложи Луис и Рейчъл се съгласи въодушежено. — Хайде да отидем на чашка отсреща в бара. Чакай, бързо ще се преоблека.

Когато малко след това седяха на малка масичка в бара, се чукнаха за бъдещия си успех. Луис говореше какви промени ще настъпят скоро и Рейчъл бе въодушевена от идеята да могат да разширят работилницата.

При второто питие Луис стана внезапно мълчалив и замислен.

— Какво се е случило? — попита угрижено Рейчъл.

Луис улови ръката ѝ.

— Рейчъл, ти знаеш колко те обичам, нали? — попита той и я погледна с надежда.

Рейчъл усети, че ѝ се свива гърлото, и нежно изтегли ръката си обратно.

— Аз също те обичам, Луис, и ти го знаеш. Не бих могла да желая по-добър приятел и бизнес партньор. Ние работим добре заедно и аз съм ти благодарна за това, което ти направи за мен.

Тъкмо се бе почувствала така добре, както отдавна не ѝ се беше случвало и ето че Луис я поставяше пред нови проблеми. Луис се бори един миг със себе си, но след това взе бирата си и изпи голяма глътка, без да каже нищо.

Рейчъл набързо се сбогува.

— Трябва да вървя, Луис. Искам да споделя с Даяна добрата новина. До утре.

— Добре — отговори Луис. — Утре ще се видим, Рейчъл!

Рейчъл почувства как се стяга гърлото ѝ, когато отиде към колата си. Тя не се нуждаеше от още едно предложение за женитба. Обичаше

Луис, но истински обичаше не него, а Алън Максвел. И не искаше да се омъжва за никого от двамата!

Когато пристигна вкъщи и слезе, плъзна поглед по къщата и градината. Когато работилницата започне да носи сериозни печалби, тя ще се премести в града.

Тъкмо бе взела първите стъпала, дълбок мъжки глас я спря. Рейчъл се обърна.

— Днес се връщаш рано? — каза Алън и ѝ се усмихна.

— Да — отговори тя. Как беше възможно само усмивката на един мъж да бъде така безсрамно съблазнителна.

— Защо не дойдеш при мен? — чу да казва Алън. — Аз...

Рейчъл го прекъсна.

— Не мога — отговори тя бързо. — Трябва да обсъдя нещо с Даяна.

Алън махна с ръка.

— Тя не е тук. Отиде с автобус в града и ме помоли да ти кажа да не се притесняваш за нея. Скоро при мен ще намине Стюарт — продължи той. — Аз мислех, че няма да имаш нищо против да се запознаеш с твоя хазяин.

Рейчъл размишляваше. Тъй като племенницата ѝ не беше вкъщи, липсваше ѝ убедително извинение, за да не приеме предложението на Алън. Освен това нямаше да бъде сама с него.

— Е, добре, ще сляза. Първо ще се пооправя. Дай ми един час.

Той протегна ръка и я погали по бузата.

— Толкова много?

Час по-късно Рейчъл слезе по стълбата и почука на вратата на Алън. Чуваше се смях. Алън се появи на вратата и я пусна вътре.

Един дребен, набит мъж с гъста кестенява коса и приятелска усмивка скочи, когато тя влезе в дневната.

— Радвам се най-сетне да се запозная лично с вас — каза той и ѝ подаде ръка. — Аз съм Стюарт Клиъри. Ние вече сме разговаряли по телефона и зная много неща за вас.

— Хей, къде остават маниерите ти? Не можеше ли да, почакаш, докато ти представя официално дамата? — се включи Алън, усмихвайки се.

Рейчъл усети, че кръвта нахлу в главата ѝ, когато си помисли за това какво би могъл да узнае Стюарт за нея от Алън.

— Не, не можах — отговори Стюарт. — Елате, Рейчъл, пийнете с нас — покани я той.

Преди да успее да реагира, Стюарт я попита:

— Какво бихте казала, ако Алън ви бъде хазяин?

Рейчъл изтръпна. Искаше да продаде къщата ли? Тя погледна Алън въпросително и забеляза, че той направи към Стюарт предупредително движение с ръка. Какво трябваше да означава това? Нямахме време за размишление, когато Стюарт я потупа леко по рамото и каза:

— Само се шегувам, скъпа моя. Алън сигурно вече ви е казал, че разказвам с удоволствие тъпи вицове.

Рейчъл поклати глава.

— Какви планове имате за къщата? — попита тя направо.

— О, още не зная — отвърна Стюарт и отклони погледа си. — Аз вероятно ще оставя нещата известно време така. Получавам само малко пари от вас и Алън, но не се налага, слава богу, да преживявам с тях.

— Ти можеш да се радваш, че живеем тук — каза Алън. — Кой би се преместил да живее на края на света?

— Аз обожавам самотата — отвърна Рейчъл. И като че без да иска, продължи. — И живея тук с удоволствие.

Какво говореше тя? Нали искаше да се измести оттук в града?

Алън я гледаше известно време, потънал в мисли, след което се обърна към Стюарт:

— Разкажи на Рейчъл историята за жената, която си возил на автостоп дотук — очевидно мъчейки се да смени темата.

Стюарт бе роден разказвач. Рейчъл повярва само половината на това, което ѝ разказваше, но историята бе разказана много забавно.

Когато Алън даде ново питие на Рейчъл, тя отказа.

— Не трябваше повече да пия, изпих вече една бира с Луис — и сияейки, тя разказа на Алън за поръчката на Нордел.

— Поздравявам те! — каза Алън. — Вдигам тост! Трябва да изпиеш още една чаша.

— Но само още една — съгласи се Рейчъл. — Трябва вече да се кача горе. Навярно Даяна се е върнала, без да забележа това.

Алън се засмял.

— Аз мисля, че тя наистина е тук. Чувам рок музика.

Рейчъл реагира на забележката му само с поглед.

— Ще пия още едно — каза Стюарт. — Аз резервирах стая в мотел и искам скоро да си легна. Пътуването беше доста напрегнато.

— Глупости — възрази Алън, който бъркаше напитките и ги подаде на Рейчъл и Стюарт. — Ти ще пренощуваш при мен. Имам достатъчно място.

— Не става — отговори твърдо Стюарт и едно лукаво пламъче танцуваше в очите му. — Аз просто не мога да смущавам моите наематели.

— Ти иначе не си така съобразителен — каза Алън. — Но прави каквото щеш.

— Освен това — Стюарт му смигна, — сигурно имаш планове за тази вечер. Ако можех, бих искал да се сменя с теб!

— Моля, не си тръгвайте заради мен — Рейчъл стана бързо. — Аз вече наистина си отивам.

Стюарт изпи чашата си и протегна ръка на Рейчъл.

— Радвам се, че се запознахме — след това се обърна към Алън. — Беше много хубаво, че те видях отново. Ще ме изпратиш ли до вратата?

Рейчъл стоеше още с чашата в ръка, когато Алън се върна. Тя я изпразни на един дъх и я остави.

— Наистина трябва да вървя, Алън. Даяна толкова малко ме вижда и аз не желя, когато се кача горе, тя отново да е заспала.

Алън се усмихна и се съгласи учудващо бързо.

— Разбирам те. Ще те изпратя до горе — каза той, без да направи и най-малък опит да я спре.

Той не спомена, че Рейчъл му дължи един отговор. Пред вратата ѝ той я целуна бегло по челото, след което се обърна и слезе отново долу.

Рейчъл се почувства внезапно така зле и самотна, както никога досега. Тя усети, че сълзи напиреха в очите ѝ. Отиде бързо в стаята на Даяна и успокоена видя, че племенницата ѝ вече спеше. Изтича в спалнята си, съблече се бързо и зарови лице в студената възглавница. Дали Алън бе направил предложението си сериозно? Дали бе играл някаква игра с нея? Какво означаваше всичко това?

Рейчъл не намери отговор на въпросите си. Още дълго се въртя в леглото, докато потъне в неспокоен сън.

На следващата сутрин Рейчъл се чувстваше много изморена и като пребита.

Когато първите слънчеви лъчи паднаха в стаята ѝ, тя стана, благодарна, че най-последно нощта бе отминала. Отиде в банята и се погледна критично в огледалото. Какво се е случило с нея? Всъщност трябваше да изглежда щастлива. Скоро бизнесът щеше да процъфти, а тя се тревожеше, че трябва да откаже на Алън.

Рейчъл взе душ и се облече. След това отиде в кухнята, за да си свари кафе. Днес тя и Луис щяха да имат много работа, преди да пристигнат в понеделник товарните коли на Нордел.

Тъй като Даяна спеше още, Рейчъл ѝ остави бележка върху кухненската маса. След това замина за работилницата.

Луис го нямаше още. Рейчъл повдигна рамене и се залови веднага за работа. Вече бе изпълнила две поръчки, когато най-сетне Луис се появи. Още от пръв поглед Рейчъл разбра какво му е.

— Добро утро — извика тя.

— За Бога, не крещи така! — Луис изстена. — В моята глава работят двама луди с въздушни чукове.

Рейчъл не можа да сдържи усмивката си.

— Ти вчера си се заседял много в бара! Най-добре е да си отидеш отново вкъщи и да си легнеш.

— Това бих направил с най-голямо удоволствие, но имаме много работа. Утре също е така.

— Но утре е неделя. Тъкмо исках да ходя с Даяна на езерото — запротестира Рейчъл.

— А кой има против? — попита Луис.

— Щом ти работиш, аз също ще работя — отвърна Рейчъл.

Луис размисли малко.

— Какво ще кажеш, ако направим компромис. Ти отиваш утре на езерото, пък днес аз отивам отново в леглото.

— Добра идея — съгласи се Рейчъл с усмивка. — Е, тогава до понеделник.

След като Луис си тръгна, Рейчъл продължи да работи неуморно. Междувременно намери малко време, за да позвъни на Даяна и да ѝ

каже, че ще отидат на следващия ден на езерото, и че тя вечерта ще се върне много късно вкъщи.

Беше вече късно, когато изкачваше стълбите на жилището си. Едва взе душ и падна в леглото. Веднага потъна в дълбок сън.

Слънцето грееше светло и топло в стаята ѝ, когато Рейчъл се събуди на другата сутрин. Тя погледна будилника, вече бе 10 часът! Бързо скочи и облече хавлията си. След това забърза към кухнята. Това, което видя там, я накара да помисли, че все още сънува. Алън и Даяна седяха на масата и приготвяха сандвичи за пикника.

— Добро утро — поздрави Даяна весело. — Хубаво, че се събуди. Скоро можем да тръгваме.

Рейчъл опъна хавлията по-здраво около тялото си. Какво означаваше това? Дали Даяна под „ние“ имаше предвид, че Алън също щеше да дойде?

Алън се засмя.

— Надявам се нямаш нищо против да дойда с вас. Даяна ме покани, когато отидохме да пазаруваме. А на едно такова предложение не можах да устоя.

Рейчъл стоеше нерешително. Това беше вторият път, когато Даяна и Алън заговорничеха срещу нея. Какво ѝ оставаше, освен да се съгласи?

— Аз ще се облека бързо — каза тя и изтича в банята.

По-късно Рейчъл стоеше безпомощно пред гардероба си. Тя не знаеше какво да облече, защото искаше да бъде красива заради Алън.

— По дяволите този Алън Максвел — изсъска тя и хвана панталон и тениска, които намираше за най-удобни.

— Ах, тук си вече — възкликна Алън, когато тя се появи отново в кухнята.

Кошницата за пикник бе вече приготвена.

— Е, да тръгваме! — извика Даяна. — Искам на езерото!

На брега на езерото, недалеч от брега, те разстлаха едно одеяло и легнаха, но не за дълго.

Скоро с крясък и смях скочиха във водата. Всичко беше така прекрасно, че Рейчъл забрави своите грижи и опасения и започна да лудува с двамата.

След като бяха плували доста, изгладняха и се нахвърлиха върху кошницата. С голяма наслада се гощаваха с донесените лакомства.

По-късно Рейчъл се опъна отново върху одеялото, за да се пече на слънцето. Неволно заспа и се събуди, когато долови гласа на Даяна. Беше станало хладно, а слънцето бе започнало да залязва.

— По-добре е да станеш — чу Рейчъл племенницата си. — Алън казва, че ще изгориш.

— Колко е часът? — попита Рейчъл.

— Точно четири — отвърна Алън. — Трябва вече да се връщаме.

Рейчъл кимна и въздъхна. Тя би могла да остане тук с часове. Но стана, събра с другите нещата и малко след пет си бяха отново вкъщи.

Алън изнесе кошницата за пикник до вратата на Рейчъл, но след това се разбърза да си върви.

— Много благодаря за прекрасния ден — каза той. За момент настана мълчание. След това Даяна с Мак изтрополяха по стълбите.

— Алън, това беше един страхотен ден. Много благодаря, че дойде с нас.

Рейчъл също поблагодари и усети странното чувство на празнота, когато Алън си тръгна. Този път той не я бе целунал.

След като Рейчъл и Даяна изпразниха кошницата, те седнаха във всекидневната, всяка с книга в ръка. Но Рейчъл не можеше да се концентрира. Непрекъснато мислеше за Алън, за неговата нежност, за неговия мек, дълбок глас. Какво му е? Дали бе загубил внезапно всякакъв интерес към нея? Дали бе направила нещо грешно?

Тя не знаеше какво да мисли. Знаеше само, че не може да не мисли повече за Алън.

Дойде понеделник. Рейчъл отиде много рано на работа. Скоро пристигнаха първите товарни коли на Нордел.

Когато вечерта Рейчъл спря колата си пред къщата, сърцето ѝ заби неволно по-бързо. Навярно той я чакаше отново в коридора и само при тази мисъл ѝ стана горещо. Но той не беше там. Даяна и тя ядоха и след това отидоха на кино.

Когато Рейчъл лежеше вече в леглото, долови бръмченето на триона в работилницата на Алън. Дълго време слуша този шум, след което заспа незадоволена.

Следващите четири дни протекоха също така, както понеделник. Имаше много работа в работилницата. Алън не се виждаше, а вечер отново и отново се чуваше шумът на инструментите му в мазата. През деня Рейчъл се откъсваше от мислите си за Алън с Даяна или с работа, но нощите бяха самотни и празни. Тя бе започнала да се страхува за уикенда и за времето след него, защото Родни и Евелин щяха да вземат следващата събота Даяна и Мак.

Съботата дойде много бързо. Родни и Евелин знаеха много за нейното пътуване и всички седяха до късно през нощта и бърбориха.

В неделя сутринта си заминаха и Рейчъл вървеше безцелно из жилището си. Сега истински усети колко ѝ липсваше Алън.

Целия ден тя чуваше как трионът бръмчи и така знаеше, че Алън е наблизно, но тази мисъл не я успокояваше.

Напротив, чувството за самота се засили още повече. Рейчъл беше радостна, когато дойде вечерта и можеше да си легне.

Следващата седмица се затрупа с работа в работилницата. Винаги, когато Рейчъл виждаше случайно Алън от прозореца, усещаше дълбока болка, но не знаеше какво да предприеме.

В петък Луис изглеждаше неспокоен и нещастен.

— Трябва да говоря с теб — каза той тихо.

Те седнаха и Луис започна:

— Алън Максвел ми се обади вчера.

На Рейчъл ѝ спря дъхът от изненада.

— Той ме помоли да не говоря с теб за това, но аз мисля, че ти имаш право първа да го научиш.

— Какво да науча? — попита Рейчъл и имаше чувството, като че ли някой я стяга за гърлото.

— Алън иска да купи моя дял от работилницата.

Един миг Рейчъл гледаше втрещена Луис.

— Защо трябва да го прави?

Луис си гледаше ръцете.

— Ти сигурно знаеш по-добре, Рейчъл. Не става дума за работилницата, а за теб, нали?

Рейчъл почервения.

— Не зная — прошепна тя смутено.

Луис въздъхна.

— Аз мисля, че няма какво да губя. Алън ми направи много добро предложение и когато обмисля всичко добре, трябва да съм глупав, ако не приема — Луис се засмя. — Винаги съм искал да отида във Флорида.

Рейчъл все още не знаеше какво да каже, но усети, че в нея се надига гняв.

— Аз исках първо да говоря с теб, Рейчъл, намирам това за почтено. Но неговото предложение беше страхотно.

Рейчъл не се и съмняваше. Парите нямаха значение за Алън Максвел! Но какво означаваше всичко това? Искаше да я купи ли? С усилие се опита да не загуби самообладание.

— Направи, каквото смяташ за най-добро, Луис. Но, моля те, дай ми възможност първо да разговарям с мистър Максвел.

— Добре — кимна Луис. — Тъкмо си мислех, че ще искаш да го направиш.

А дали наистина искаше! Бясна, Рейчъл захвърли в ъгъла кърпата, която държеше в ръка.

— Можеш да ми вярваш, че ще го вкарам в ада — изсъска тя, след което скочи и изтича навън. Луис гледеше неразбиращо след нея.

Рейчъл караше с бясна скорост към къщи. Колата на Алън беше на паркинга, значи си беше у дома.

Тя тропна вратата и изтича към къщата! Алън я бе чул да идва, защото отвори вратата, преди тя да бе успяла да почука.

Рейчъл беше така разгневена, че едва можеше да говори.

— Какво си въобразяваш? — се обърна рязко към Алън. — Кой ти дава право да купуваш дела на Луис от работилницата?

— Ако ми дадеш минута време, мога всичко да ти обясня — се опита Алън да я успокои, но Рейчъл не искаше да я успокояват.

— Вярваш ли, че така можеш да ми отмъстиш, че не приех предложението ти? Или си мислиш, че сега ще се ожения за теб? Искаш да ме принудиш ли? Тогава си се излъгал! Ти не можеш да ме купиш, Алън Максвел! По дяволите, аз работих здраво — продължи Рейчъл тихо, но все още сърдито. — Няма да оставя да ми отнемат работилницата. И не искам да бъда командвана и затворена! Не зная какви са намеренията ти, но няма да постигнеш целта си!

— Какво имаш предвид под „затворена“? — попита остро Алън.

— Аз ще ти кажа — го прекъсна Рейчъл. — Моите родители ме следяха със страх, защото моята сестра роди преждевременно. Те мислеха, че трябва да не ме изпускат от очи, за да не ме сполети същата съдба. Тогава се запознах с Дан и това бе любов от пръв поглед. Но след това той превърна живота ми в ад със своята ревност.

Рейчъл пое дълбоко въздух. Сега, когато наруши клетвата си, тя не можеше да спре да говори.

— Аз се заклях никога да не се обвързвам, само защото някой казва, че навярно ме обича.

Очите на Алън ставаха все по-големи от изненада.

— И затова не искаш да се омъжиш за мен? Ти мислиш, че аз искам да ти сложа окови?

Рейчъл не можеше повече да му противоречи, чувстваше се изчерпана. Тя искаше да се махне от този мъж. Но Алън я задържа.

— Не бягай, Рейчъл. Довърши това, което си започнала. Разкажи ми какво е било с мъжа ти.

Рейчъл се поколеба, но накрая се реши.

— Дан беше ужасно ревнив. Във всичко, което правех, той виждаше опасност, че ще го напусна. Той не искаше да работя, да познавам други мъже, той не искаше... — гласът ѝ секна.

Алън я гледаше с любов. Той можеше да предположи колко тежко беше за нея да му каже всичко това.

— Аз се нуждая от теб, Рейчъл — каза той тихо. — Но не като Дан. Аз не исках да купя работилницата, за да те притежавам или да определям живота ти. Исках още веднъж да те помоля да се омъжиш за мен, а делът на Луис щеше да бъде сватбен подарък.

Той хвана главата ѝ с две ръце.

— Аз исках да ти дам само сигурност. Мислех, че не искаш да се омъжиш за мен, защото не можеш да забравиш Дан. В последно време те оставих сама, защото знаех, че първо трябва да си наясно със себе си. Но не издържах дълго. Не можех да преживея още един самотен уикенд като последния. Искам да се ожения за теб.

Нежно я погали по лицето.

— Аз искам любовта ти, но не да я купя. Надявам се, че ти ще ми я подариш, както искам да ти подаря моята. О, Рейчъл, ти не предполагаш колко много те обичам. Аз самият не знаех това до

момента, когато сериозно се замислих да ти направя сватбено предложение.

Неговото лице придоби измъчен вид.

— Бях твърдо убеден, че никога няма да се ожения, докато не те опознах. Моят баща ни изостави, когато бях на тринадесет. За мен неговото поведение беше удар в лицата на тези, които го обичаха — за миг спря, но пак продължи: — Аз мисля, че те обикнах от първия миг. Нужен ми е истински брак, деца. Аз ти обещавам, че моята любов никога няма да бъде окови за теб. Ти не искаш да откажеш на един беден милионер, нали? Моля те, кажи, че искаш да се омъжиш за мен?

Рейчъл не знаеше дали трябва да се смее, или да плаче, така че направи и двете.

— О, Алън, аз също те обичам. Не мога да живея повече без теб. Открих го, след като толкова време не ме потърси. А когато пожела да купиш работилницата, нямах представа какви са намеренията ти.

— Искях преди всичко теб — каза той.

— Аз също те искам, но изпитвах страх от това какво можеш да ми направиш, когато те допусна близо до себе си.

Алън я отблъсна малко, за да надникне в очите ѝ.

— Не искам нищо лошо да ти причиня, а само да те направя щастлива. Кажи „да“, Рейчъл! Кажи „да“!

— Да, Алън! — прошепна тя.

Той притисна устните си към устата ѝ и тя отговори на неговата целувка нежно и страстно.

След това се облегна назад и го погледна в очите.

— Аз съм радостна, че те намерих, Алън.

— Аз също, скъпа — отвърна той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.